

ΟΛΚΑΣ

ΤῶΝ ΘΕΛόντων σωθῆναι

ΤΕΥΧΟΣ 36 • ΙΟΥΝΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ, ΚΑΛΥΜΝΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ,
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ, ΣΥΝΤΗΡΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ
ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Άγιω Πνεύματι πᾶσα ἡ κτίσις καινουργεῖται,
παλιδρομοῦσα εἰς τὸ πρῶτον» (Αναβαθμοὶ Α΄ ἤχου).

«Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ μόνος ἀνακαινίζων τὴν
ποίησιν τῶν ἔργων σου καθ' ἐκάστην ἡμέραν»
(Μέγας Βασίλειος).

Ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα
εὐλογημένα ἐν Κυρίῳ,

Ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ 1η Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους ἔχει ἀφιερωθῆ πρωτοβούλως ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου – προσφάτως δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας – εἰς τὴν προσευχὴν διὰ τὴν προστασίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Κατ' αὐτήν, παρακαλοῦμεν ἰδιαιτέρως τὸν Ὑψιστὸν ὅπως φαιδρῶνῃ τὴν δημιουργίαν Του ὥστε νὰ εἶναι εὐχάριστος καὶ καρποφόρος ἡ ἐν αὐτῇ διαβίωσις τοῦ ἀνθρώπου. Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ αἰτήματος περιλαμβάνεται ἀσφαλῶς καὶ ἡ παράκλησις ὅπως αἱ ἀναπόφευκτοί φυσιολογικαὶ κλιματικαὶ ἀλλαγαὶ συμβαίνουν καὶ ἐπιτρέπονται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀντοχῆς, τοῦ μὲν ἀνθρώπου πρὸς ἐπιβιώσιν αὐτοῦ, τῆς δὲ φύσεως πρὸς ἀειφορίαν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴτε κατὰ ἐν μέρος

τῆς ἀνθρωπότητος, εἴτε ἐνίοτε καὶ ἐν τῷ συνόλω αὐτῆς, συμπεριφερόμεθα ἀντιθέτως πρὸς τὸ αἶτημα τοῦτο. Καταπιέζομεν τὴν φύσιν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐπέρχονται ἀπρόβλεπτοι καὶ ἀνεπιθύμητοι κλιματικὰ καὶ περιβαλλοντικὰ ἀλλαγὰ, δυσμενεῖς διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν αὐτῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου καὶ διὰ τὴν ζωὴν μας.

Τὸ δὲ ἀθροιστικὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν ἐπὶ μέρος ἀνθρωπίνων προσώπων ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἐκτεταμένων ἰδιωτικῶν καὶ κρατικῶν προσπαθειῶν πρὸς ἀναμόρφωσιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παράγῃ περισσότερα ἀγαθὰ διὰ τοὺς ἐκμεταλλευομένους αὐτό, ἔχει ὡς μόνον ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν τῆς ἐναρμονίως λειτουργούσης καλῆς λείαν δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι ἀντιλαμβάνομεθα τὸν διογκούμενον καθημερινῶς κίνδυνον τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς εἰς τὸν πλανήτην μας, ἔνεκα ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν, ὑψοῦμεν φωνὴν ἐπισημάνσεως αὐτοῦ καὶ προσκαλοῦμεν ἅπαντας νὰ μελετήσωμεν τί εἶναι δυνατὸν νὰ πράξωμεν «διὰ νὰ μὴ ἐξαφανισθῇ ἡ ζωὴ, χάριν τοῦ πλοῦτου» (Διακήρυξις Ὁργανισμοῦ Ἦνωμένων Ἐθνῶν).

Ὅθεν, ἡμεῖς, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης καταβάλλομεν ἀπὸ ἐτῶν προσπαθείας ἐνημερώσεως τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὄλων τῶν καλοπροαιρέτων ἀνθρώπων περὶ τῶν μεγάλων κινδύνων τοὺς ὁποίους συνεπάγεται ἡ ἠϋξημένη (κατὰ)-χρήσις τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν, ἡ ὁποία ἐπαπειλεῖ μεγάλην κλιματικὴν ἀλλαγὴν καὶ θέτει εἰς κίνδυνον τὴν ἀειφορίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας νὰ περιορίζομεν κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὰς ἀνάγκας μας. Εἰς τὸ ἦθος τοῦ καταναλωτισμοῦ ἀντιτάσσομεν τὸ ἦθος τῆς ἀσκητικότητος. Ἐν ἦθος αὐτοπεριορισμοῦ τῶν ἀναγκῶν εἰς τὸ ἀπαραίτητον. Τοῦτο δὲν συνεπάγεται στέρησιν ἀλλὰ τὴν ἐκλογίκευσιν τῆς καταναλώσεως καὶ τὴν ἠθικὴν καταδίκην τῆς σπατάλης. «Ἐχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθόμεθα» (Α΄ Τιμ. ζ΄ 8), μᾶς προτρέπει ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μετὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν πέντε ἄρτων καὶ τὸν χορτασμὸν ἐξ αὐτῶν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν, ἐκτὸς γυναικῶν καὶ παιδίων, ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ περισυλλεγοῦν τὰ περισσεύματα «*ἵνα μὴ τι ἀποληται*» (Ἰωάν. ζ΄ 12). Ἀτυχῶς, αἱ σύγχρονοι κοινωνίαι ἐγκατέλιπον τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐντολῆς ταύτης, ἐπίδοθεῖσαι εἰς τὴν σπατάλην καὶ τὴν ἄλογον χρῆσιν πρὸς ἰκανοποίησιν κενοδόξων αἰσθημάτων εὐμαρείας. Αἱ συμπεριφοραὶ αὗται δύνανται ὁμως νὰ ἀλλαγοῦν πρὸς ἐξοικονόμησιν πόρων καὶ ἐνεργείας διὰ τῆς καταλλήλου ἀγωγῆς.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν τῷ κοινῷ Δημιουργῷ Κυρίῳ ἡμῶν,

Οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα οἱ καταστροφεῖς τῆς κτίσεως μετὰ τὴν ἀπληστίαν μας, μετὰ τὴν προσήλωσίν μας εἰς τὴν γῆν, εἰς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ, τὰ ὁποία προσπαθοῦμεν συνεχῶς νὰ αὐξήσωμεν, ὡς ὁ «*ἄφρων πλούσιος*» τοῦ Εὐαγγελίου. Λησμονοῦμεν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐν τῷ Ὁποίῳ καὶ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἀντιμετώπισις τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ συντετονωμένως, πάντοτε ὁμως ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ὁποίου εὐλογοῦνται αἱ ἀνθρώπινοι προσπάθειά μας καὶ πᾶσα ἡ κτίσις καινουργεῖται καὶ παλινδρομεῖ εἰς τὸ πρῶτον, ὡς ἐδημιουργήθη «*καλὴ λίαν*» ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ συνδημιουργοῦ καὶ προικισθέντος διὰ τοῦ αὐτεξουσίου ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως εἶναι μεγάλη.

Ἡ γῆ ὁμοιάζει μὲ «*γιγαντιαῖον σωρὸν ἀπὸ ἀκαθαρ-*

σίαν» (Πάπας Ρώμης Φραγκίσκος, Ἐγκύκλιος 2015). Καὶ αἱ ἀκαθαρσίαι αὗται δὲν εἶναι μόνον ὕλικάι, ἀλλὰ πρωτίστως πνευματικάι. Εἶναι ἀκαθαρσίαι προερχόμεναι ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀπὸ ἐμπαθῆ νοήματα τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου. Ἡμεῖς ὁμως, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, μεβεβαίαν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Δημιουργὸν πάσης τῆς κτίσεως καὶ Παντοκράτορα Κύριον, καλούμεθα νὰ ἐπιτελέσωμεν καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς προστασίας πάσης τῆς κτίσεως ἔργον εὐαγγελιστοῦ, ἔργον ἀποστολικόν: νὰ ἀναζωπυρώσωμεν, δηλαδή, τὴν χαρμόσυνον εὐαγγελικὴν ἀγγελίαν εἰς τὸν σύγχρονον ταραγμένον κόσμον καὶ νὰ ἀφυπνίσωμεν τὴν ὑπνώττουσαν πνευματικὴν φύσιν τοῦ πολλαπλῶς, πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως δοκιμαζομένου ἀνθρώπου καὶ νὰ μεταδώσωμεν μήνυμα ἐλπίδος καὶ εἰρήνης καὶ πραγματικῆς χαρᾶς· τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ Χριστοῦ.

Ταῦτα φρονοῦντες καὶ ταῦτα πρσβεύοντες, καὶ διακηρύττοντες τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀπὸ τῶν βαθμίδων τοῦ Ἁγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καλοῦμεν πάντας εἰς ἐγρήγορσιν νοός, εἰς ἀπαλλαγὴν ἐμπαθῶν λογισμῶν καὶ συμφεροντολογικῶν κινήσεων, ὥστε νὰ ζῶμεν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν πλησίον καὶ μετὰ τὴν λίαν καλῶς δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κτίσιν, καὶ εὐχόμεθα καὶ προσευχόμεθα μετὰ τοῦ «*τρανώσαντος τὴν φύσιν τῶν ὄντων*» Βασιλείου τοῦ Μεγάλου: «*Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ μόνος ἀνακαινίζων τὴν ποιήσιν τῶν ἔργων σου καθ' ἐκάστην ἡμέραν· εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ κτίσας φῶς καὶ σκότος καὶ διακρίνας αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων· εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ ποιῶν πάντα καὶ μετασκευάζων, ἐκτρέπων σκιὰν θανάτου καὶ ἡμέραν εἰς νύκτα συσκοτάζων· εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ ποιήσας ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, ὁ ποιήσας ἡμέραν εἰς ἔργα φωτός, καὶ νύκτα εἰς ἀνάπαυσιν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως...*».

Τοῦτο εἶναι τὸ μῆνυμά μας, αὐτὴ εἶναι ἡ πεποιθήσις μας, αὐτὴ ἡ προτροπὴ μας πρὸς πάντας: Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου, ἐνώπιον τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δὲ τοῦ Δημιουργοῦ πάσης τῆς κτίσεως, ὁρατῆς καὶ ἀοράτου, Κυρίου ἡμῶν Χάρις καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ Ἔλεος εἶησαν μετὰ πάντων καὶ μετὰ τοῦ κόσμου παντός, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

·βιε΄ Σεπτεμβρίου α΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ἡμῶν

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ

Εν πανηγυρική ατμόσφαιρα και μετά τῆς εἰθισμένης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐωρτάσθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ παρουσίᾳ καὶ συμπροσευχῇ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τῆς συμμετεχούσης εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνάξεως αὐτῆς, ἡ ἐορτὴ τῆς Ἰνδικτοῦ καὶ ἡ Σύναξις πρὸς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, ἧς ἡ ἀρχαία ἱερά εἰκὼν τεθησαύριστα ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῶ, ὡς καὶ ἡ ἡμέρα προσευχῶν ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ Περιβάλλοντος, καθιερωθεῖσα πρότῃτα ὡς τοιαύτη καὶ ὑπὸ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς, Δευτέραν, 31ην λ.μ. Αὐγούστου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης, ἐχοροστάτησεν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκκλησιάσθησαν πλείστοι Σεβ. καὶ Θεοφιλ. Ἱεράρχαι, ὁ Ἐντιμ. κ. Εὐάγγελος Σέκερης, Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Πόλει, ὄμιλος προσκυνητῶν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας καὶ πιστοὶ ἐντεύθεν. Τὴν, Τρίτην, 1ην ἀρξάμενου μηνὸς Σεπτεμβρίου, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης, ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν τελεθεῖσαν ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῶ Θείαν Λειτουργίαν. Μετὰ τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον ἀνεγνώσθη ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀμβωνος, ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Βαρθολομαίου, Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ καθιερωμένον Μήνυμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ προσευχῶν ὑπὲρ τοῦ Περιβάλλοντος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτελέσθη ἡ καθιερωμένη τελετὴ τῆς Ἰνδικτοῦ, ἀνεγνώσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Πατριάρχου, ἡ νενομισμένη εὐχή καὶ Πρᾶξις τῆς νέας Θ' Ἰνδικτιῶνος, ὑπογραφεῖσα ἀκολουθῶς ὑπ' Αὐτοῦ τε καὶ ὑπὸ τῶν συγχοροστατησάντων ἁγίων Ἀρχιερέων, οἵτινες ἀντήλλαξαν μετ' Αὐτοῦ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν ἐπὶ τῷ νέῳ ἐκκλησιαστικῷ ἔτει. Ἀκολουθῶς, ὁ Πατριάρχης ἠγίασε τὸ ἐκκλησίασμα διὰ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῆς Ἰης τοῦ μηνὸς καὶ ἠρύχητῃ εἰς ἅπαντας εὐλογημένον ἀπὸ Θεοῦ καὶ τῆς Παμμακαρίστου Θεοτόκου τὸν ἀρξάμενον νέον ἐκκλησιαστικόν ἐνιαυτόν.

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴ τῆς Ἰνδικτοῦ καὶ τὴν Σύναξιν τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὸ Φανάρι, κατὰ τὴν ὁποία συμμετεῖχε καὶ ὁ Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος

2005 - 2015, 10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

Έπιμέλεια: Γεώργιος Ί. Χρυσούλης, Γραμματεὺς Ἱεράς Μητροπόλεως

Δέκα χρόνια ἀρχιερωσύνης συμπλήρωσε φέτος ὁ Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος.

Δέκα χρόνια συμπληρώθηκαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὸ πλοῖο «Ἱεράπετρα» προσέγγιζε τὸ λιμάνι τῆς Ἁγίας Μαρίας, στὴν ἔδρα τῆς Μητροπόλεως, στὴ Λέρο, γιὰ τὴν ἐνθρόνιση τοῦ νέου Μητροπολίτου μας.

Ἀρχιερεῖς, κληρικοί, πολιτικές καὶ στρατιωτικές ἀρχές, ἀπὸ ὅλα τὰ Δωδεκάνησα, τὴν Κρήτη, τὴν Κεφαλλονιά, καὶ ὅλο τὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, ἐκπρόσωποι φορέων καὶ συλλόγων, συγγενεῖς, φίλοι καὶ γνωστοί, πολλοὶ Ροδίτες, ἀφίχθησαν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ κάτοικοι τῆς Λέρου παρέστησαν, καλωσόρισαν καὶ πανηγύρισαν τὴν ἐνθρόνιση καὶ εὐχήθηκαν στὸν νέο ποιμενάρχῃ τὸ «ΩΣ ΕΥ ΠΑΡΕΣΤΗΤΕ».

Λαμπρὴ ἢ τελετὴ στὴ Λέρο τὸ πρωί, τὸ ἴδιο καὶ στὴν Κάλυμνο τὸ ἀπόγευμα, καὶ σέ λίγες μέρες καὶ στὴν Ἀστυπάλαια. Δέκα χρόνια οὐσιαστικῆς πνευματικῆς, κοινωνικῆς, πολιτισμικῆς προσφορᾶς.

Ἄς θυμηθοῦμε τὸ χρονικό:

17 Μαΐου 2005: Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προτάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἐκλέγει παμψηφεί Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπάλαιας τὸν πρωτοσύγκελο τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ρόδου ἀρχιμανδρίτη Παῖσιο Ἀραβαντινὸ τὸν Κεφαλλῆνα.

21 Μαΐου 2005: Στὸν Πατριαρχικὸ Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου στό Φανάρι ὁ ἀρχιμανδρίτης Παῖσιος χειροτονεῖται Ἀρχιερεὺς.

25 Ἰουνίου 2005: Ὁ Μητροπολίτης Παῖσιος ἐνθρονίζεται στὴν Ἱερά Μητρόπολη Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπάλαιας, κατὰ τὸ τυπικὸ τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ στίς καρδιές Λεριῶν, Καλυμνίων καὶ Ἀστυπαλιτῶν.

Τὸ κείμενο πού παραθέτω τὸ δημοσίευσε ὁ κ. Θεόφιλος Τσουκαλάς, καθηγητὴς ἐκ Καλύμνου, καὶ πιστεύω ὅτι ἀποτυπώνει εὐστοχα τὴν εὐλογημένη αὐτὴ δεκαετὴ πορεία τοῦ Ποιμενάρχου μας:

25 Ἰουνίου 2005 - ἀπὸ τὴν τελετὴ ἐνθρονίσεως στὴ Λέρο καὶ Κάλυμνο.

«Ο Δεσπότης μας από τήν ἡμέρα τῆς ἐνθρονίσεώς του ἀγκάλιασε τό ποιμνίό του μέ τήν ἀφοπλιστική ἀγάπη του, τήν ἀνεπιτήδευτη ἀπλότητά του, τήν πραότητα καί τήν ταπεινώση. Στολισμένοι μέ τίς χριστιανικές ἀρετές τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἐγκράτειας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς συγχώρησης, τῆς προσφορᾶς πρὸς τόν ἄνθρωπο κέρδισε τίς καρδιές ὄλων μας.

Δέν θά τολμήσω νά ἀπαριθμήσω τό τεράστιο ἔργο πού ἐπιτελεῖται στά τρία νησιά τῆς διακονίας του (κοινωνικό, φιλανθρωπικό, πνευματικό, πολιτισμικό, κλπ, κλπ), γιατί ἀφενός θά τό ἀδικήσω παραλείποντας πολλά, ἀφετέρου γιατί στούς δύσκολους καιρούς μας, μάρτυρες τοῦ ἔργου του γίνονται ὄλοι οἱ κατατρεγμένοι καί ἀβοήθητοι. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ἀπεχθάνεται τήν προβολή καί τόν ἔπαινο. Γι' αὐτό τοῦ ζητῶ ταπεινά νά μέ συγχωρήσει, πού χωρίς τήν σεπτῆ εὐλογία του γράφω αὐτές τίς λίγες γραμμές.

Κανείς δέν βρῆκε ποτέ κλειστή τήν πόρτα του! Κανείς δέν στερήθηκε τήν ἀγκαλιά του! Ὁ Παῖσιος εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Πατέρας, εἶναι πραγματικός Τύπος καί Εἰκόνα Χριστοῦ.

Ἀναγέννησε πνευματικά τήν Τοπική Ἐκκλησία, ἀγκάλιασε τή νεολαία, στήριξε τόν λαό στίς δοκιμασίες καί στά προβλήματα, κατέσβησε τά ἐκκλησιαστικά πάθη καί ὡς στιβαρός πηδαλιούχος ὁδήγησε τήν ὁλόκαδα τῆς νησιωτικῆς του ἐπαρχίας σέ ἀπάνεμο λιμάνι.

Τό «ΑΞΙΟΣ» δέν ἀκούγεται γιά τό πρόσωπό του κενό περιεχομένου, μιά τυπική ἰαχή τοῦ ποιμνίου, ἀλλά μιά ἔμπρακτη ἀναγνώριση τῆς προσφορᾶς τοῦ πατέρα ἀπό τά παιδιά του!

Ὁ Δεσπότης μας εἶναι ἕνα μεγάλο κεφάλαιο γιά τόν τόπο μας. Εἶναι ἕνας πολύτιμος μαργαρίτης πού μᾶς ἐμπιστεύτηκε ἡ Θεία Πρόνοια. Ἄς τόν ἔχουμε πάντα στίς προσευχές μας μέ τήν παράκληση πρὸς τόν Ἀναστάνα Κύριο νά τόν ἔχει γερό, δυνατό, ἀεικίνητο, φιλακόλουθο καί πάντα κοντά μας.

Παῖσιου, τοῦ Σεβασμιωτάτου καί Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου Πολλά τά Ἔτη!

Θεόφιλος Τσουκαλάς,
καθηγητής στό Γυμνάσιο Χώρας Καλύμνου».

Ἀπό τόν ἑορτασμό τοῦ Ἁγίου Παΐσιου Παναγῆ Μπασιά στή Λέρο (7.6.2015)

Ἀπό τά ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Λουκά τοῦ Ἰατροῦ στήν Κάλυμνο (22.6.2015).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ - ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ἐπιμέλεια Ἰ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης Λέρου

Ετά τελευταία τεύχη τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ἀναφερόμαστε ἀγαπητοί ἀναγνώστες στή Θεία Λειτουργία. Στό τεύχος αὐτό θά δοῦμε γιατί ἡ Θεία Λειτουργία λέγεται καί Θεία Εὐχαριστία.

Αὐτό γίνεται γιατί μέσα στό μεγάλο αὐτό μυστήριο ὁ Ἱερός Χρυσόστομος μᾶς καλεῖ πολλές φορές νά εὐχαριστήσουμε τόν Θεό γιά τίς πλοῦσιες πρός ἐμᾶς εὐεργεσίες Του. Στήν ἀρχή τῆς μεγάλης εὐχῆς τῆς ἀναφορᾶς τόν εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα τά ἀγαθά πού μᾶς ἔχει προσφέρει, καί γιά τά φανερά καί γιά τά κρυφά. Καί γι' αὐτά πού γνωρίζουμε καί γι' αὐτά πού δέν γνωρίζουμε. «Υπέρ πάντων ὧν ἴσμεν καί ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καί ἀφανῶν εὐεργεσιῶν τῶν εἰς ἡμᾶς γεννημένων».

Κυρίως ὁμῶς εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο γιατί καταδέχεται νά παίρνει ἀπό τά χέρια μας τόν ἄρτο καί τόν οἶνο καί νά τά μετατρέπει σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ.

«Εὐχαριστοῦμεν σοι καί ὑπέρ τῆς λειτουργίας ταύ-

της, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθε κατηξίωσας...».

Ἄν καί γύρω ἀπό τόν θρόνο Του ὑπάρχουν πλήθη ἀγγέλων πού Τόν ὑμνοῦν, δέχεται ὁ Θεός καί τούς δικούς μας φτωχοῦς ὕμνους. Γι' αὐτό Τόν εὐχαριστοῦμε.

Ἡ Θεία Λειτουργία συνεχίζεται καί συνεχίζουμε κι ἐμεῖς νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά ὅλα αὐτά πού δημιούργησε προκειμένου νά καταστήσει τόν ἄνθρωπο εὐτυχημένο. «Εὐχαριστοῦμεν σοι, Βασιλεῦ ἀόρατε, ὁ τῆ ἀμετρήτῃ Σου δυνάμει τά πάντα δημιουργήσας...» (Εὐχή κεφαλοκλισίας μετά τό «Πάτερ ἡμῶν»).

Στή συνέχεια εὐχαριστοῦμε τόν Θεό πού δέχτηκε τήν μετάνοιά μας καί μέ αὐτόν τόν τρόπο μᾶς καθάρισε ἀπό τίς ἀμαρτίες προκειμένου νά μᾶς ἀξιώσει νά κοινωνήσουμε τά ἄχραντα μυστήρια.

Ἐπαναλαμβάνεται ἐδῶ ὅ,τι ἔγινε μέ τόν ἄσωτο. Πρώτα δέχτηκε ὁ πατέρας του τήν μετάνοιά του, τόν συγχώρησε καί στή συνέχεια στρώθηκε τό τραπέζι μέ τόν μόσχο τόν σιτευτό. (Θεία Κοινωνία). Ἐκεῖ ὁμως πού κορυφώνεται καί θερμαίνεται πλήρως ἡ εὐχαριστία μας πρός τόν Θεό εἶναι μετά τή Θεία Κοινωνία.

«Εὐχαριστοῦμεν σοι Δέσποτα φιλόνητο εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι καί τῆ παρουσίῃ ἡμέρα κατηξίωσας ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων Σου καί ἀθανάτων μυστηρίων». Λέμε μετά τή Θεία Κοινωνία.

Γιά ὅλες αὐτές τίς εὐχαριστίες πού ἀπευθύνουμε στόν Θεό μέσα στή Λειτουργία, αὐτή ὀνομάζεται καί «Θεία Εὐχαριστία». Ἄλλα καί μετά τή Θεία Λειτουργία, σέ προσωπικό επίπεδο, εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο πού ἀξιοθήκαμε νά ἐνωθοῦμε μέ τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του.

Στόν Ναό προτοῦ νά φύγουμε, ἢ καί στό σπίτι μας, εὐχαριστοῦμε τόν Θεό λέγοντας: «Εὐχαριστῶ σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπόσω με τόν ἀμαρτωλόν, ἀλλά κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων Σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι...» (1η εὐχή τῆς Θείας Εὐχαριστίας).

ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Επιμέλεια: Γεώργιος Γ. Χρυσούλης, Γραμματέας Ύδατος Μητροπόλεως

Ο.Η.Ε. θέσπισε τήν 5η Ίουνίου ως Παγκόσμια Ήμέρα Περιβάλλοντος, με στόχο να υπενθυμίζει στους κατοίκους του πλανήτη ότι το μέλλον τής ανθρωπότητας είναι άμεσα συνυφασμένο με το μέλλον τών οικοσυστημάτων. Άποτελεί πλέον κοινή συνείδηση ότι το ανθρώπινο είδος, για να επιβιώσει στο έγγυς μέλλον, πρέπει να προστατεύσει το φυσικό περιβάλλον και τούς φυσικούς πόρους. Ή συμβολή όλων μας, στον βαθμό πού μπορεί ό καθένας από μας, είναι άπαραίτητη.

Ή αλλαγή του κλίματος είναι ή μεγαλύτερη περιβαλλοντική πρόκληση τήν όποία αντιμετώπιζει ό πλανήτης. Ή στάθμη τής θάλασσας γύρω από τήν Εύρώπη αύξάνεται σέ σχέση με τόν προηγούμενο αιώνα. Οί αλλαγές στο κλίμα έχουν επιπτώσεις στην ανθρώπινη υγεία άμεσες και έμμεσες, όπως οί ασθένειες και οί μολυσματικές έπιδημίες, μέσω τής ποιότητας του νερού και τής ατμόσφαιρας αλλά και τής διαθεσιμότητας και τής ποιότητας τών τροφίμων. Ή αύξηση τής θερμοκρασίας του πλανήτη, άπασχολεί τελευταία τήν παγκόσμια κοινότητα, ύποχρεώνοντας την να σκεφτεί σοβαρά ένέργειες για άρση μιάς σειράς δυσμενών συνθηκών πού έπηραάζουν τήν υγεία, τήν οικονομία, τά οικοσυστήματα και γενικότερα τό περιβάλλον και έχουν άμεση σχέση με τίς κλιματικές αλλαγές.

Ή Εκκλησία δέν μένει άδιάφορη μπροστά στή συνεχιζόμενη καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Πολλές φορές ό Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος στά μηνύματά του καταγράφει και τονίζει ως αίτίες τής καταστροφής τήν άπληστία του ανθρώπου και τής επιδίωξης για κέρδος, συμπεριφορές πού συνιστούν άποστροφή του προσώπου του Κυρίου και κατά συνέπεια διατάραξη τής Κτίσεως και διάσπαση τής κορωνίδας τής δημιουργίας, τής ανθρώπινης ύπαρξεως. Ήπίσης, αναφέρεται στην ληστρική εκμετάλλευση τών φυσικών πόρων. Τό Οικουμενικό Πατριαρχείο από χρόνια εργάζεται για τήν εύαισθητοποίηση τής παγκόσμιας κοινότητας για τήν ανάγκη διαφύλαξης τής Κτίσης.

Ό βιασμός τής φύσης από τόν άνθρωπο είναι ή αίτία για να έκδηλωθούν οί πρώτες άνησυχίες του

Οικουμενικού Πατριαρχείου για τό Περιβάλλον στήν 3η Πανορθόδοξη Διάσκεψη στή Γενεύη τό 1986, όπου για πρώτη φορά εκφράστηκαν ένδοιασμοί για τίς κλιματικές αλλαγές, ενώ ακολούθησαν τά Διορθόδοξα Οικολογικά Συνέδρια στή Σόφια τό 1987 και στήν Πάτμο τό 1988.

Τόν Σεπτέμβριο του 1989 ό άείμνηστος Πατριάρχης Δημήτριος έκδιδε έγκύκλιο μήνυμα σέ όλο τόν κόσμο, και μέ αυτό, κατόπιν άποφάσεως τής Ύδατος Συνόδου, καθιερώνεται ή 1η Σεπτεμβρίου ως ήμέρα προσευχής και ίκεσίας τής προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος. Στο ιστορικό αυτό κείμενο τό Πατριαρχείο διαπιστώνει μέ μεγάλη άγωνία ότι στίς μέρες μας συντελείται από τόν άνθρωπο μιά άνηλεής καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος μέ πολύ επικίνδυνες συνέπειες για τήν ίδια τήν επιβίωση του φυσικού κόσμου πού ό Θεός έπλασε.

Τόν Μάρτιο του 1992 παίρνει τή σκυτάλη ό νεοεκλεγείς τότε Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος και καλεί στην Κωνσταντινούπολη όλους τούς άρχηγούς τών όρθόδοξων εκκλησιών. Στο μήνυμα πού άπευθύνουν οί προκαθήμενοι έπικροτούν τήν πρωτοβουλία να καθιερωθεί ή 1η Σεπτεμβρίου ως ήμέρα περιβάλλοντος μέ πανορθόδοξο πλέον κύρος και έτσι τό Πατριαρχείο άπευθύνει σχεδόν κάθε χρόνο έγκύκλιο μήνυμα μέ περιεχόμενο περιβαλλοντικού ένδιαφέροντος.

Πέραν τῶν μηνυμάτων, ἡ οἰκολογική δραστηριότητα τοῦ Πατριαρχείου ἐπεκτείνεται καί σέ ἄλλες πρωτοβουλίες. Τό 1994 ἐγκαινιάζεται σειρά ἐτησίων Οἰκολογικῶν θερινῶν σεμιναρίων στή Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Ἐπίσης πραγματοποιοῦνται ἑκτακτες πρωτοβουλίες ὅπως π.χ. τά ἐν πλῶ Οἰκολογικά συνέδρια τό 1995 στήν Πάτμο μέ θέμα «Ἀποκάλυψη καί Περιβάλλον», τό 1997 στά λιμάνια τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέ θέμα τήν «προστασία τῆς Μαύρης Θάλασσας» κ.ἄ. Σέ ὁμιλία του τό 1997 ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στήν ὀλομέλεια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου ὑπογραμμίζει ὅτι «τό Οἰκολογικό πρόβλημα τῆς ἐποχῆς μας ἀπαιτεῖ ριζική ἀναθεώρηση τῆς κοσμολογίας μας» καί θέτει τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο στή διάθεση τῆς Εὐρωβουλῆς γιά ὅποιαδήποτε συνεργασία καί συμβολή στό θέμα.

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος χαρακτηρίστηκε ὡς ὁ «Πράσινος Πατριάρχης», λόγω τῶν ἐξαιρετικῶν πρωτοβουλιῶν του γιά τό Περιβάλλον, οἱ ὁποῖες ἔχουν διεθνή ἀπήχηση. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε:

- Συγκάλεσε στήν Πάτμο Διεθνές ἐν πλῶ Οἰκολογικό Συμπόσιο μέ ἔμφαση στή μόλυνση τῶν θαλασσῶν, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1995, ἐπί τοῦ θέματος «Ἀποκάλυψις καί Περιβάλλον 95-1995».

- Μετέσχε διεθνῶν διαθρησκειακῶν οἰκολογικῶν συνεδρίων στήν Ἰαπωνία καί Ἀγγλία, τό 1995.

- Ὁργάνωσε μέ τόν Jacques Santer τό Β' Διεθνές ἐν πλῶ Οἰκολογικό Συμπόσιο γιά τή Μαύρη Θάλασσα, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1997, ἐπί τοῦ θέματος «Θρησκεία - Ἐπιστήμη - Περιβάλλον: Ἡ Μαύρη Θάλασσα ἐν κινδύνῳ».

- Ὁργάνωσε μέ τόν Romano Prodi τό Γ' Διεθνές ἐν πλῶ Οἰκολογικό Συμπόσιο γιά τήν προστασία τοῦ ποταμοῦ Δούναβη, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1999, ἐπί τοῦ θέματος «Δούναβις - Ποταμός Ζωῆς».

- Ὁργάνωσε καί πάλι μέ τόν Romano Prodi τό Δ' Διεθνές ἐν πλῶ Οἰκολογικό Συμπόσιο γιά τήν προστασία τῆς Ἀδριατικῆς Θάλασσας, τόν Ἰούνιο τοῦ 2002, ἐπί τοῦ θέματος «Ἡ Ἀδριατική: Μία ἀπειλούμενη Θάλασσα, ἕνας κοινός στόχος».

Στό Ὁσλο τοῦ ἀπονειμήθηκε τό νορβηγικό οἰκολογικό Βραβεῖο τῆς Ὁργάνωσης Sophie («The Sophie Foundation») γιά τό 2002, γνωστότερο ὡς «Πράσινο Νόμπελ», συνοδευόμενο ἀπό τό ποσό τῶν 100.000 δολλαρίων, τό ὁποῖο διέθεσε ὁ Πατριάρχης γιά τ' ἄπορα παιδιά τῆς Ἀφρικῆς μέσω τῆς Γιούνισεφ, τά «παιδιά τοῦ δρόμου» τῆς Πόλης καί τῆς Ἀθήνας, ἀλλά καί τήν ἐνίσχυση διαφόρων οἰκολογικῶν δραστηριοτήτων.

- Ὁργάνωσε τό Ε' Διεθνές ἐν πλῶ Οἰκολογικό Συμπόσιο γιά τήν προστασία τῆς Βαλτικῆς Θάλασσας, τόν Ἰούνιο τοῦ 2003, ἐπί τοῦ θέματος «Ἡ Βαλτική Θάλασσα: Κοινή Κληρονομιά καί Εὐθύνη».

- Πραγματοποίησε τό Στ' Διεθνές ἐν πλῶ Οἰκολογικό Συμπόσιο ὑπέρ τοῦ Ἀμαζονίου Ποταμοῦ, τόν Ἰούλιο τοῦ 2006, ἐπί τοῦ θέματος: «Ἀμαζόνιος: Πηγὴ ζωῆς».

- Πραγματοποίησε τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2007 τό Ζ' ἀνάλογο Συμπόσιο γιά τήν εὐαισθητοποίηση τῶν λαῶν τῆς γῆς ὑπέρ τῆς Ἀρκτικῆς Θάλασσας καί μέ θέμα: «Ἀρκτική: Καθρέπτης ζωῆς».

Τήν Ἀνοίξη τοῦ 2005 ὁ Πατριάρχης τιμήθηκε ἀπό τόν Ο.Η.Ε. μέ τό Βραβεῖο «Υπέρμαχοι τῆς Γῆς», μαζί μέ ἄλλες ἑξὶ προσωπικότητες τοῦ Κόσμου (π.χ. Πρόεδρος Νοτίου Ἀφρικῆς καί Βασιλιάς τοῦ Μπουτάν) «γιά τήν παραδειγματική συνεισφορά τους στήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος». Ὁ Κλάους Τόφερ, ἐπικεφαλῆς τοῦ Προγράμματος (UPER), κατά τήν τελετὴ τῆς ἀπονομῆς ὑπογράμμισε τή «συνάφεια τῶν πνευματικῶν ἀξιών καί τῆς περιβαλλοντικῆς προστασίας, ὅπως αὐτὴ φαίνεται στό ἔργο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πράσινου Πατριάρχου».

Ἄξια προσοχῆς καί προβολῆς εἶναι ἐπίσης τὰ ὑψηλοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιπέδου καί κύρους Θερινά Οἰκολογικά Σεμινάρια τοῦ Πατριαρχείου κάθε χρόνο ἀπό τό 1994 ἕως τό 1998 στή Μονὴ Ἁγίας Τριάδος, στόν Λόφο τῆς Ἐλπίδος τῆς νήσου Χάλκης, ὅπου καί ἡ περίφημη Θεολογική Σχολή. Ἄς ἀναφέρουμε, χάριν παραδείγματος, τή θεματολογία τῶν Συναντήσεων αὐτῶν:

• Τό Α' (1994) είχε θέμα «Τό Περιβάλλον καί ἡ Θρησκευτική Ἐκπαίδευση»,

• τό Β' (1995) «Περιβάλλον καί Ἠθική»,

• τό Γ' (1996) «Περιβάλλον καί Ἐπικοινωνία»,

• τό Δ' (1997) «Οἰκολογία καί Δικαιοσύνη», καί

• τό Ε' (1998) «Περιβάλλον καί Πτωχεία: Νομικά Διαστάσεις καί Ἠθική Εὐθύνη».

Στά Σεμινάρια αὐτά ἐνθέρμα συνεργάστηκαν τό Παγκόσμιο Ταμείο γιά τή Φύση (WWF), ὁ δέ Πρίγκηπας τοῦ Ἐδιμβούργου Φίλιππος ὑπῆρξε Πρόεδρος καί ἀργότερα ὁμότιμος Πρόεδρός τους.

Ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης πάντως ἔχει ἀναφερθεῖ στήν ἀνάληψη τῶν ἐν γένει περιβαλλοντικῶν του πρωτοβουλιῶν, καί κατά τήν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στήν Ἀβάνα τῆς Κούβας, τόν Ἰανουάριο τοῦ 2004.

Ἐν κατακλείδι, ἄς προσπαθήσουμε νά βοηθήσουμε καί νά δράσουμε σοβαρά γιά τή σωτηρία τοῦ πλανήτη μας. Μικρές ἀλλαγές στίς καθημερινές μᾶς συνήθειες μποροῦν νά συμβάλουν σημαντικά στήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος καί ἰδιαίτερα στήν καταπολέμηση τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κλίματος. Ἄρκει νά μὴν ξεχνᾶμε, ὅτι ὁ πλανήτης μας εἶναι κάτι πού ἔχουμε δανειστεί ἀπό τά παιδιά μας καί ὀφείλουμε νά τοὺς τόν ἀποδώσουμε ἀλώβητο.

Πηγές: Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, Ὁμάς ἀποτελούμενη ἀπό τοὺς κ.κ. Φ. Γιαννουλόπουλο, Α. Μωραΐτη, Θ. Παναγιώτου, Δ. Παπαμαύρου, καθηγηταί: Π. Ανδριόπουλος (θεολόγος), Ἐμμανουέλα Φραγκουλοπούλου (πληροφορική), καί Τεχνικό Ἐπιμελητήριο Ἑλλάδος-Τμήμα Ἀν. Κρήτης.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΗΤΑ, ΝΙΣΥΡΟΣ

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ, ΛΕΡΟΣ

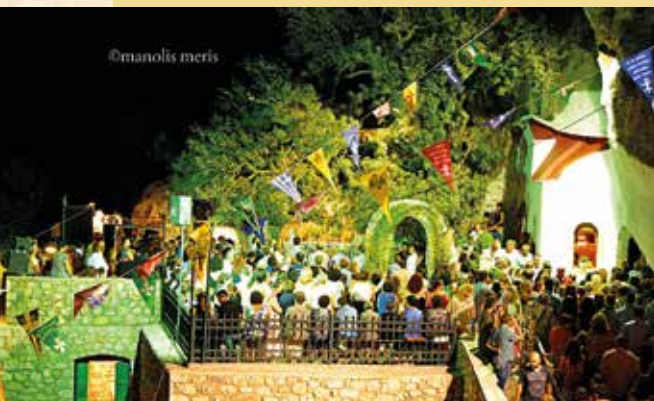
16-17
Ἰουλίου
2015

Μέ τίς εὐλογίες τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου καί τήν παρουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Γέροντος Δέρκων κ. Ἀποστόλου, Ρόδου κ. Κυρίλλου, Λέρου, Καλύμνου καί Ἀστυπалаίας κ. Παΐσιου καί τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου Κῶου καί Νισύρου κ. Ναθαναήλ, ἐψάλη στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Νικήτα, ὁ Πανηγυρικός Ἑσπερινός ἐπί τῇ μνήμῃ του. Ἐχωριστή εὐλογία γιά τό νησί τῆς Νισύρου ἦταν ἡ μεταφορά σέ αὐτό τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου, ἡ ὁποία φυλάσσεται στήν Ἱερά Μονή τῶν Ἰβήρων, ἀπό τόν Καθηγούμενο τῆς Ἱεράς Μονῆς Πανοσ. Ἀρχμ. Ναθαναήλ.

Ἐπιμείλεια: Γεώργιος Ἰ. Χρυσούλης, Γραμματεῖς Ἱεράς Μητροπόλεως
Πηγή-Φωτογραφίες: «Ἀλήθεια-FM» - Ν. Μαμάκας

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ, ΚΑΛΥΜΝΟΣ

©manolis meris

27 Ιουλίου 2015

αθηλιαση.gr
Καλύμνος

αθηλιαση.gr
Καλύμνος

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Στό Συνεδριακό Κέντρο της Ίερās Μητροπόλεως «Σχολή Σοφίας» στη Λέρο, στις 22 Ιουλίου, έλαβε χώρα όμιλία μέ θέμα: «γάμος καί οικογένεια». Μέ τήν όμιλία αύτή, ξεκινά μία σειρά πρωτοβουλιών καί «σωστικῆς έκστρατείας» τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού σκοπό ἔχει τήν μείωση τῶν διαζυγιῶν καί τήν ἐξάλειψη, ὅσο αύτό εἶναι δυνατόν, τῆς διάλυσης τῶν οικογενειῶν. Τήν ἐκδήλωση προλόγισε ὁ γραμματέας τῆς Ίερās Μητροπόλεως κ. Γεώργιος Χρυσούλης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε διεξοδικά, στήν παρατηρούμενη, τά τελευταία χρόνια, διάλυση τῶν οικογενειῶν καί τήν ραγδαία αὔξηση τῶν διαζυγιῶν, παρουσιάζοντας παράλληλα στατιστικά στοιχεία τῶν τελευταίων δεκαετιῶν. Τόν λόγο στή συνέχεια ἔλαβε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε

παρασιάζοντας πολύπλευρα τό θέμα, καθλώνοντας τό ἀκροατήριο μέ τίς ἀλήθειες καί τά αἰτιολογημένα στοιχεία, μέ βάση τήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καί ἐντός τῶν πλαισίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Τήν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος, ὁ ὁποῖος, φανερά προβληματισμένος μέ τήν ραγδαία αὔξηση τῶν διαζυγιῶν στήν Ἐπαρχία μας, ἀπηύθυνε πατρικούς λόγους καί νοουθεσίες πρὸς τοὺς νέους κυρίως, γιά τήν ὑπευθυνότητα πού πρέπει νά δείχνουν ἀπέναντι στόν θεσμό τοῦ γάμου καί τῆς οικογένειας.

Ἐπιμέλεια: Γεώργιος Ἰ. Χρυσούλης, Γραμματεὺς Ίερās Μητροπόλεως
Συνεργάτης φωτογράφος: Εὐθύμιος Χρυσούλης

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΧΗ

Τού Σεβ. Μητροπολίτη
Καισαριανής, Βύρωνος και Ύμηττου
κ. Δανιήλ

Η 26η Ίουνιου εκάστου έτους είναι αφιερωμένη στον άγωνα κατά των ναρκωτικών και της παράνομης διακίνησής τους. Κρίνεται επομένως επίκαιρο να καταθέσουμε ως ποιμένες της Έκκλησίας την άποψή μας για την μάστιγα αυτή που απαξιώνει τους νέους, διαλύει την ζωή τους και τούς οδηγεί στον όλεθρο επισημαίνοντας ότι:

1. Τά ναρκωτικά γενικότερα είναι καρποί του τρόπου της ζωής μας. Η κοινωνία μας γεννά την άθλια κίνηση των νέων προς τά ναρκωτικά που τούς οδηγεί στον θάνατο. Τά ναρκωτικά είναι τό θλιβερό σύμπτωμα της ήθικης κρίσεως και βαθείας παρακμής που βιώνουμε στην διαλυμένη κοινωνία μας, που έχει από καιρό άρχισει να χάνει τούς συνδετικούς της ιστούς, που είναι παράλυτη από τίς αμαρτίες της, που στέκεται ακόμη στά πόδια της μέ τά δεκανίκια του έξωτερικού ώραϊσμού της, του τηλεοπτικού life style, ενώ έσωτερικά ή σήψη έχει προχωρήσει άνησυχητικά, που είναι ή ίδια ναρκωμένη.

2. Τό πρόβλημα επομένως δέν αντιμετώπιζεται άν ντυθοΰμε τήν άψογη ρεντιγκότα και υίοθετήσουμε τήν άτεγκτη έτυμηγορία του Ίαβέρη που επίζητεί τήν άμείλικτη τιμωρία του κάθε άθλιου Γιάννη Αγιάννη, για νά δημιουργήσουμε νέους άποσυνάγωγους και νά διασώσουμε τήν κοινωνική εϋπρέπεια και έντιμότητά μας.

3. Γινόμαστε συνένοχοι, όταν κλείνουμε τά μάτια μας έμπρός στους μεγαλόσημους έγκληματικούς κακούργους, τούς ήθικούς άυτουργούς των νεανικών πταισμάτων που είναι οί μεγάλοι άμετανόητοι και άνενόηλοι ένοχοι τής φρικτής κακοδαμονίας που πλήττει τήν κοινωνία και άφανίζει τίς ζωές των νέων μας.

4. Τά ναρκωτικά δέν τά χρειάζονται οί νέοι. Δέν είναι πρωτογενής άνάγκη έπιβίωσης. Η άναζήτηση των ούσιών έμφανίζεται ως συνέπεια άλλων έσωτερι-

κών διεργασιών και πιεστικών άναγκών, τίς όποιες για νά διαχειρισθοΰν οί νέοι καταφεύγουν στην χρήση μεταπίπτουν και από τήν χρήση στην έξάρτηση από τίς ούσιες. Έπομένως ή θεραπεία τους για νά είναι άποτελεσματική πρέπει νά άποβλέπει στην έπίλυση των ύπαρξιακών προβλημάτων τους και ικανοποίηση των άναγκών τους.

5. Οί Άρχές εύρίσκονται ένώπιον ένός συνθέτου και δυσχερεστάτου προβλήματος, διότι όφείλουν νά αντιμετώπισουν τούς έξηρημένους νέους που έχουν συγχρόνως έμπλακεϊ σέ παραβάσεις του ποινικού κώδικα συνδυάζοντας τήν βοήθεια για τήν άπεξάρτηση τους από τίς ούσιες και τόν σωφρονισμό τους για τήν παράβαση. Η μονομερής θεώρηση των έξαρτημένων παραβατών δέν θεραπεύει και δέν άποκαθιστά τόν νέο που πολύ εύκολα παρασύρεται είτε στην χρήση είτε στην παραβατικότητα.

6. Η άπεξάρτηση έπιτυγχάνεται όταν συντρέχουν άυστηρά συγκεκριμένες προϋποθέσεις που γνωρίζουν πολύ καλά όσοι ύποβλήθηκαν σέ προγράμματα άπεξάρτησης. Έπειδή λοιπόν ή θεραπεία του έθισμού και ή άποκατάσταση των νέων είναι δυσεπίτεκτο έγχείρημα προέχει ή πρόληψη.

7. Αϋτές οί διαπιστώσεις μάς έπιβάλλουν νά θωρακίσουμε τούς νέους μας για νά άποφύγουν τήν αιχμαλωσία τους στην έξάρτηση και τόν έθισμό από τίς ούσιες, εργαζόμενοι προληπτικά.

Τά ναρκωτικά δέν τά χρειάζονται:

α) Όσοι νέοι έχουν «πιστεύω». Όσοι νέοι έχουν άρχές και άξίες στη ζωή τους. Όσοι ζουν μέ τή χαρά που τούς δίνει ή πίστη τους στον Θεό και ή προσήλωσή τους στον αγαθό νόμο του Θεού. Μέ τήν πίστη του ό νέος έξέρχεται από τήν φυλακή του έγωκεντρισμού του και άγκαλιάζει μέ όλη τήν ύπαρξή του πρώτα τόν

Θεό Πατέρα κι ύστερα τήν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν του. Ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη δίνουν νόημα στή ζωή του καί τόν ἐνισχύουν νά ἀγωνισθεῖ, γιά νά ἀγαπήσει τούς ἄλλους σάν τόν ἑαυτό του. Ἡ ἐξάρτηση καί ὁ ἔθισμός στίς οὐσίες φυλακίζει τόν νέο στά στενά ὑπαρξιακά του ὄρια καί δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά πραγματοποιήσει τό γεγονός τῆς ζωῆς ξανοιγόμενος στήν κοινωνία τῶν προσώπων ἀπό τήν ὁποία τρέφεται καί τήν ὁποία τρέφει μέ τήν ἀγάπη του. Μέ τήν πίστη δέν θά γνωρίσει ποτέ τήν ἥττα στή ζωή, γιατί αὐτός πού ζεῖ μέ τόν Θεό νικάει καί κερδίζει ὅλες τίς μάχες. Μπορεῖ νά κατακτήσει τό ἄπειρο καί αἰώνιο καί νά ὑπερβεῖ τά ὑπαρξιακά του ὄρια, πραγματοποιώντας τόν σκοπό τῆς ζωῆς του.

β) Ὅσοι νέοι ζοῦν καί ἀπολαμβάνουν τή χαρά τῆς οικογένειας. Εἶναι παρατηρημένο ὅτι δύσκολα ξεφεύγουν ἢ γλιστροῦν πρὸς τά ναρκωτικά παιδιά πού μεγαλώνουν σέ οικογένειες μέ γερούς συναισθηματικούς δεσμούς, ἄρμονικές σχέσεις ἀνάμεσα στούς γονεῖς, ἀλληλοσεβασμό καί κατανόηση, μέ ἀγάπη καί τρυφερότητα, ἀλλά καί μέ ἱεράρχηση στίς σχέσεις, στίς ὑποχρεώσεις καί τά καθήκοντά τους ἀπό τόν μεγαλύτερο μέχρι τόν μικρότερο. Ἡ σχέση τῶν γονιῶν μέ τά παιδιά τους πρέπει νά εἶναι αὐθεντική, εἰλικρινής καί νά διέπεται ἀπό ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη. Οἱ γονεῖς δέν πρέπει νά μιλοῦν στά παιδιά τους, ἀλλά νά συνομιλοῦν μέ τά παιδιά τους. Ὁ «ισότιμος διάλογος» θά ἐνθαρρύνει τήν ἐπικοινωνία καί θά τά βοηθήσει νά ὠριμάσουν. Ἡ ἔλλειψη ψυχραιμίας, ὑπομονῆς, αὐτοσυγκράτησης, νηφαλιότητας καί ἡρεμίας βλάπτει τήν ἐπικοινωνία, σπάζει τούς δεσμούς καί ἀπομακρύνει τό παιδί ἀπό τήν οικογένειά του, ὥστε νά ἀναζητήσει λύσεις στά ἀδιέξοδά του μέ τούς μηχανισμούς τῆς «δόσης». Εἰδικοί ἐρευνητές στό θέμα τῆς ἐπικοινωνίας γονιῶν καί παιδιοῦ ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ ἀσυνέπεια μεταξύ λόγων καί ἔργων στούς γονεῖς, ἡ ἀπρόσεκτη συμπεριφορά, ἡ διαταραχή τῶν ρόλων μέσα στήν οικογένεια καί κυρίως μεταξύ τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας ἢ τοῦ ἀνδρα καί τῆς γυναίκας ἔχουν ἐπιπτώσεις στή συμπεριφορά τοῦ παιδιοῦ καί ὀδηγοῦν πολλά παιδιά στήν ἐξάρτηση. Ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὑποδεικνύει τίς ἰδανικές σχέσεις γονέων καί τέκνων: «Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ· τοῦτο γάρ ἐστί δίκαιον. τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα, ἣτις ἐστὶν ἐντολή πρώτη ἐν ἐπαγγελίᾳ, ἵνα εὖ σοι γένηται καί ἔση μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς καί οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλ' ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Πρὸς Ἐφεσίουσ στ' 1-4), δηλαδή : «Παιδιά, νά ὑπακούετε στούς

γονεῖς σας, σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου· αὐτό ἄλλωστε εἶναι τό σωστό. Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου, αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἐντολή πού περιέχει ὑπόσχεση: γιά νά εὐτυχήσεις καί νά ζήσεις πολλά χρόνια πάνω στή γῆ. Κι ἐσεῖς, πατέρες, μὴ φέρνεστε στά παιδιά σας ἔτσι ὥστε νά ἐξοργίζονται, ἀλλά νά τά ἀνατρέφετε δίνοντάς τους ἀγωγή καί συμβουλές πού ἐμπνέονται ἀπό τήν πίστη στόν Κύριο».

γ) Ὅσοι νέοι διαμορφώνουν ἦθος καί χαρακτήρα μέσα ἀπό τήν παιδαγωγική διαδικασία τοῦ σχολείου καί τῆς σχέσεως παιδαγωγοῦ καί νέου. Τό σχολεῖο καί ὁ παιδαγωγός εἰσάγουν τόν νέο στή ζωή, τόν ἐφοδιάζουν μέ τά ἀπαραίτητα προσόντα γιά νά δώσει τή μάχη τῆς ζωῆς νικηφόρα. Ὁ παιδαγωγός τοῦ ἐρμηνεύει τόν σύνθετο κόσμο καί τήν κοινωνία, μέσα στήν ὁποία ζεῖ καί τόν βοηθά νά ἐνταχθεῖ ὡς ὑγιές μέλος σ' αὐτή. Ἐνα ἰσορροπημένο ἐκπαιδευτικό σύστημα ὀφείλει νά μεταδίδει γνώσεις καί νά διαπλάθει ἦθος. Τά δύσκολα ἀρχίζουν ἀπό τή στιγμή πού ὁ νέος θά πρέπει νά χρησιμοποιήσει τή γνώση γιά τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο θέλησε νά τήν ἀποκτήσει: Γιά νά γίνει δηλαδή ἱκανός νά κάνει μιά ἐλεύθερη ἐκλογή. Κι αὐτό ἐπιτυγχάνεται μόνο ἀπό νέους μέ χαρακτήρα καί ἦθος, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδή ἀκριβῶς ἔμαθαν, μποροῦν νά ἐπιλέξουν γιά νά βροῦν τήν εὐτυχία τους καί τόν δρόμο τῆς ὀλοκλήρωσής τους. Ἀντίθετα, γιά τόν ἐξαρτημένο ἢ ἤδη ὑπεύθυνη πράξη τῆς ἐκλογῆς γίνεται ἀκατόρθωτη, γιατί δέν τοῦ δόθηκε ἀπό τό ἐκπαιδευτικό σύστημα ἡ δυνατότητα νά δώσει κάποια ἀπάντηση στά βασικά ἐρωτηματικά τῆς ζωῆς.

δ) Οἱ νέοι μέ ἰσχυρή θέληση. Τό πρόβλημα τῆς ἐξάρτησης σχετίζεται μέ τήν κεντρική λειτουργία καί δύναμη τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, πού εἶναι ἡ θέληση. Ἡ ἐξάρτηση ἀχρηστεύει καί ἀκυρώνει τήν θέληση τοῦ νέου. Ὁ νέος δέν μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στή στέρηση τῆς οὐσίας, ἐπειδή πιστεύει ὅτι τόν ἐλευθερώνει ἀπό τά προβλήματα πού τόν περισφίγγουν καί τοῦ χαρίζει τούς ψεύτικους παράδεισους. Γι' αὐτό καί ὅλη ἡ προσπάθεια πρόληψης ἢ καί θεραπείας εὐρίσκεται σ' αὐτή τήν ἐργασία: Νά ἀποκτήσει ὁ νέος ἰσχυρή θέληση νά πεῖ :

**ΟΧΙ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΠΟ ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ.**

**ΟΠΟΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ
ΚΙ ΑΝ ΤΟΝ ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΥΝ,
ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΛΥΣΗ
ΑΛΛΑ ΔΙΑΛΥΣΗ.**

Ἐπιμέλεια: Γεώργιος Ι. Χρυσούλης, Γραμματεὺς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

ΤΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΚΑΙ Η ΩΦΕΛΕΙΑ ΤΟΥΣ (ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ)

Βενέδικτου Ίερομονάχου Ἀγιορείτου,
Συνοδία Σπυριδωνος Ίερομονάχου, Νέα Σκήτη Ἁγίου Ὁρους

Ωφελούν τὰ μνημόσυνα;

Κοινή εἶναι ἡ μαρτυρία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι μεγάλη εἶναι ἡ ὠφέλεια πού προκύπτει ἀπό αὐτά. Ἄς δοῦμε ὅμως τί λένε οἱ μεγάλοι Πατέρες γιά τήν ὠφέλεια πού προέρχεται ἀπό τὰ μνημόσυνα.

Ἀναφέρει ὁ Ἱερός Δαμασκηνός ὅτι ὁ Θεός θέλει πολύ νά εὐεργετούμεθα ὅλοι ἀπό ὅλους καί ζῶντες καί μετά θάνατον.

Τούς λόγους τοῦ Κυρίου καί τήν φιλόνηρω-πη βουλή Του ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους οἱ θεῖοι Πατέρες ὅταν ὀμιλοῦν γιά τὰ μνημόσυνα καί τήν ὠφέλεια πού προέρχεται ἀπό αὐτά. Καί ὅπως δέν γνωρίζουμε καί δέν μπορούμε νά θέσουμε ὅρια στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, στήν ἀγάπη αὐτή τοῦ Θεοῦ βασιζόμεστε καί στήν ὠφέλεια πού προέρχεται ἀπό τὰ μνημόσυνα.

Μεγάλη σημασία δίνει ὁ ἱερός Χρυσόστομος στήν προσφορά τῆς ἀναίμακτης Θυσίας πού γίνεται ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων. Ἀναφέρει σχετικά: «Δέν γίνονται ἄσκοπα οἱ προσφορές γιά τούς ἀπελθόντες, οὔτε οἱ ἐλεημοσύνες. Ὅλα αὐτά ἔχει προστάζει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, διότι θέλει νά ὠφελοῦμαστε ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον. Ὡφελεῖται ἐκεῖνος ἀπό ἐσένα καί ἐσύ ἀπό ἐκεῖνον... **Νά μήν ἀμφιβάλλεις ὅτι ὁ νεκρός θά κερδίσει κάποια ὠφέλεια...**».

Ὁ Συμεών Θεσσαλονίκης ἀκολουθώντας τήν ἀποστολική παράδοση γράφει: «**Κανένα ἄλλον δέν εἶναι τόσο ὠφέλιμος εἰς τόν κεκοιμημένον, μήτε τόσης εὐφροσύνης αἴτιον καί φωτισμοῦ καί ἐνώσεως πρός τόν Θεόν, καθώς αὐτό διότι αὐτό τὸ ἴδιον Αἷμα τοῦ Κυρίου εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χύνεται ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἀχρείων εἰς αὐτήν τήν θυσίαν, καί αὐτό τὸ ἴδιον θεῖον Σῶμα εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θυσιάζεται ἐπάνω εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον.**».

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης «**ἐπωφελές καί θεάρεστον**» χαρακτηρίζει τὸ νά μνημονεῖται κάποιος τήν ὥρα τῆς τελέσεως τῆς Θεῆς Λειτουργίας.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων χαρακτηρίζει «**μεγίστην τήν ὄνησιν**», πάρα πολύ μεγάλη τήν ὠφέλεια πού προέρχεται ἀπό τήν προσευχή αὐτή.

Καί ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ἀναφωνεῖ: «**Καί ἂν ἀκόμη στόν ἀέρα πεθάνει ὁ εὐσεβής, μή δισταῖς νά προσφέρῃς γι' αὐτόν λάδι καί κερι, διότι αὐτή τήν προσφορά τήν δέχεται ὁ Θεός καί ἀνταποδίδει τήν ὠφέλεια.**».

Πῶς ὅμως ὠφελοῦν;

Τὸ πράγμα εἶναι μυστήριο. Δέν μπορεῖ νά τὸ ἐρμηνεύσει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς. Τό 1652, ὅπως ἀναφέρθηκε παραπάνω, συγκροτήθηκε στή Ἱεροσόλυμα Τοπική Σύνοδος Πατριαρχῶν, ὅπου μελετήθηκε καί τὸ θέμα αὐτό. Αὐτό δείχνει ὅτι τὸ θέμα τῶν μνημοσύνων κατέχει σημαντική θέση μέσα στήν Ἐκκλησία μας. Τό συμπέρασμα ἦτο: «**Τὸ ὅτι ὠφελοῦνται τὸ πιστεύουμε καί τὸ γνωρίζουμε. Τὸ πῶς ὅμως καί πότε, αὐτό ἀνήκει στήν κρίσι τοῦ Δίκαιου Θεοῦ.**».

Σημειώνει χαρακτηριστικά καί ὁ πολὺς Ἄνδρουτσοσ στή Δογματική του: «**Ὡς δέν δυνάμεθα νά καθορίσωμεν πῶς ὁ Θεός, ὁ διέπων τόν κόσμον καθ' ὀρισμένους νόμους, προσδιορίζεται ὑπό τινος εὐχῆς καί ἐπεμβαίνει τῆς πορείας τῶν φυσικῶν καί τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, οὕτως ἀδύνατον νά κατανοήσωμε πῶς αἱ εὐχαὶ ὠφελοῦσι τούς κεκοιμημένους.**».

Ποιούς ὠφελοῦν καί ποιούς δέν ὠφελοῦν.

α) Ὡφελοῦν: ὅταν γίνονται ἐν πίστη καί εὐσεβείᾳ, ὅταν οἱ νεκροὶ εἶναι δεκτικοὶ τοῦ Θεοῦ ἐλέους, ὅταν ἡ πληρωσῆς τῶν δεήσεων δέν ἀντιβαίνει στήν Θεῖα δικαιοσύνη καί ἀγαθότητα.

β) Δέν ὠφελοῦν: ὅταν ὁ ἀνθρώπος ἀπωθεῖ τήν Θεῖα

χάρη και γίνεται σατανικός και άμετανόητος, για εκείνον που έφυγε τελείως άμετανόητος δέν υπάρχει κάποια μεγάλη ωφέλεια από τά μνημόσυνα. Τό ότι όμως και εκείνος μπορεί νά βρει κάποια αναψυχή είναι όμολογημένο αυτό από τούς Πατέρες τής Έκκλησίας. Για αυτόχειρες, μή ψυχασθενείς βέβαια, δέν μπορούμε νά κάνουμε μνημόσυνα, καθώς και για τούς αίρετικούς πού βρίσκονται έκτός Έκκλησίας. Έκείνοι πού έζησαν έδώ χριστιανικά και δέν μπόρεσαν νά τελειωθούν έχουν πολύ μεγάλη ωφέλεια από τά μνημόσυνα.

Πόση όμως είναι ή ωφέλεια αυτή και μέχρι ποίου σημείου φθάνει, δέν μπορούμε νά τό γνωρίζουμε. Έκείνο πού γνωρίζουμε και πού τονίζεται από τούς Πατέρες τής Έκκλησίας, είναι μεγάλη ωφέλεια πού προκύπτει από τά μνημόσυνα για εκείνους πού δέν έφυγαν τελείως άμετανόητοι.

Η περίπτωση τών βαρέως άμαρτανόντων.

Τί γίνεται όμως μέ τίς περιπτώσεις εκείνες, κατά τίς όποιες υπάρχουν άνθρωποι πού έφυγαν τελείως άμετανόητοι και δέν πρόλαβαν νά έτοιμαστούν καθόλου;

Η άπάντηση του λόγου του Θεού είναι σαφής, τό ίδιο και ή διδασκαλία τών Πατέρων τής Έκκλησίας μας, οί όποιοι τονίζουν καθαρά ότι, ή παρούσα ζωή άποτελεί τό στάδιο του άγώνος, ή μέλλουσα τής άναπαύσεως.

Τονίζει χαρακτηριστικά ό Ίερός Χρυσόστομος: «Άς μή κλαίμε γι' αυτούς πού πέθαναν, αλλά γι' αυτούς πού πέθαναν στην άμαρτία. Αυτό είναι άξιοι για θρήνους και κοπετούς και δάκρυα. Όσο ζούσαν έδώ μπορούσε κανείς νά έλπίζει σε άλλαγή και βελτίωση. Δέν μπορεί κανείς νά μετανοήσει όταν φύγει από τή ζωή αυτή. Άς τούς βοηθήσουμε όσο μπορούμε «βοηθήσωμεν αυτοίς κατά δύναμιν», έπινοήσωμεν δι' αυτούς τινά βοήθειαν (κάποια βοήθεια), μικράν μέν, βοηθείν όμως δυναμένην».

Πώς και μέ ποιό τρόπο; Μέ έλεημοσύνες και προσευχές πού θά κάνουμε γι' αυτούς πού έφυγαν στην άμαρτία. Αυτά γίνονται για νά λάβουν οί κεκοιμημένοι κάποια παρηγοριά, «*παραμυθίων τινά*».

Ποιός όμως μπορεί νά γνωρίζει από έμάς ποιός έφυγε έν μετανοία και ποιός όχι; Ποιός μπορεί νά ισχυρισθεί ότι είναι καρδιον γνώστης και νά προδικάσει

κάποιον από τούς συνανθρώπους μας; Πού γνωρίζουμε τί έγινε από τό διάστημα τής γέφυρας μέχρι τό ποτάμι, ένα διάστημα άρκετό για νά πει κάποιος ένα «*μνήσθητί μου Κύριε*».

Τό σχέδιο του Θεού μάς άπαγορεύει νά κρίνουμε όποιοιδήποτε άνθρωπο. Έμείς άς κάνουμε ό,τι μπορούμε, άς βοηθήσουμε τούς ανθρώπους μας κατά δύναμιν, και τά άλλα άς τά αφήσουμε στην άγάπη, τήν φιλανθρωπία και τήν πρόνοια του Θεού, ή όποία όρια δέν έχει. Γι' αυτό και ή Έκκλησία μας δέν προδικάζει κανένα, αλλά προσφέρει τήν άγάπη της σε όλα της τά μέλη.

Όφέλειες για τούς ζωντανούς.

Άλλά από τά μνημόσυνα έχουμε και άλλες ωφέλειες, πού αναφέρονται σε αυτούς πού παραμένουν στην ζωή. Άναπτύσσεται ή άγάπη μεταξύ ζώντων και τεθνεώτων.

Η ωφέλεια συνδέεται άμεσα μέ τή χριστιανική άρετή. Ένισχύεται ή πίστις στην πέραν του τάφου ζωή.

Ένισχύεται έλπίδα στό έλεος του Θεού. Κηρύττει τήν διαρκή παρουσία του Χριστού στον κόσμο.

Διδάσκει πώς ό άνθρωπος είναι ούρανοπολίτης. Μεταβαίνει από τή στρατευομένη Έκκλησία τής γής, στη Θριαμβεύουσα Έκκλησία του Ούρανού.

Η έλπίδα τής σωτηρίας τών χριστιανών δέν χάνεται και μετά τον θάνατο. Παρέχεται συγχώρηση τών

άμαρτημάτων σε αυτούς που γίνονται μνημόσυνα εισακούοντας ό φιλάνθρωπος Θεός τίς δεήσεις τής Έκκλησίας μας.

Η όριστική άπόφαση του Θεού για τήν μέλλουσα άμοιβή, ή τιμωρία δέν εκδόθηκε άκόμη αυτή έπιφυλάσσεται για τήν Δευτέρα και Φρικτή Παρουσία. Μέχρι τότε ή Έκκλησία μπορεί νά αναπέμπει δεήσεις και ίκεσίες για τά μέλη της. Όπως στην στρατευομένη Έκκλησία αυτοί πού βρίσκονται σε έκκλησιαστική τιμωρία για τίς άμαρτίες πού διέπραξαν, στερούνται τά Θεία Μυστήρια, έτσι και στην Θριαμβεύουσα, αυτοί πού πέθαναν μέ τίς άμαρτίες είναι μακριά από τούς άγιους και τούς δικαίους.

Επιμέλεια: Γεώργιος Ι. Χρυσούλης, Γραμματεός Ίερās Μητροπόλεως

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ, ΛΕΡΟΣ

26-27 Ιουλίου 2015

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΗΣ, ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ

... και τό παραδοσιακό πανηγύρι στη «Ροδιά»

Η ΕΝΟΧΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Ἐπιμέλεια: Κέντρο Νεότητας «Ἁγία Μαρίνα» Λέρου

Η γαλήνη καὶ ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς χάνονται ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν θέλησή του διαπράττει τὸ κακό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ζεῖ ἕνα καθημερινὸ μαρτύριο πού τὸν ταλαιπωρεῖ ἀφάνταστα. Οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως δὲν τὸν ἀφήνουν λεπτό νὰ ἡσυχάσει γιατί ἡ συνείδηση του εἶναι ἐνοχη! Εἶναι ἀλήθεια, πὼς δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴν ἔχει δοκιμάσει στή, μικρῆς ἢ μεγάλης διάρκειας, ζωὴ του τὸ ἀνηλεές καὶ ἀδυσώπητο μαστίγωμα τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως. Ἐπειτα ἀπὸ κάποιον σφάλμα, ὕστερα ἀπὸ κάποια παρεκτροπή, παρουσιάζεται ἡ ἐσωτερικὴ διαμαρτυρία, ὁ μαῦρος πόνος τῆς συνειδήσεως. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πωρωμένοι ἐγκληματίες, οἱ αἰμοσταγεῖς καὶ σκληρόκαρδοι κακοποιοί, σὲ στιγμὲς πού ζυπνᾶ μέσα τους ἡ ἀνθρωπιὰ καὶ μαλακῶναι τὸ σκληρὸ πέτρωμα πού περιβάλλει τὴν καρδιά τους, νιώθουν κι αὐτοὶ τὸ ὀδυνηρὸ σφυροκόπημα τῆς ἀσίγαστης φωνῆς τῆς συνειδήσεως. Διότι, ὅσο κι ἂν πασχίσει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ της παρουσία, ἐλάχιστα θὰ κατορθώσει.

Ὁ ἀποστάτης καὶ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος διώχνει τὸν ἅγιο φόβο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ κατόπιν βασανίζεται ἀπὸ ποικίλους τυραννικοὺς φόβους. Ἡ ἐνοχη συνείδησή του μοιάζει σὰν δικαστῆς πού τὸν δικάζει χωρὶς ἐπιείκεια. Ὅσο καὶ ἂν προσπαθεῖ ὁ ἁμαρτωλὸς νὰ φημίσει τὴν φωνὴ της, ὥστε νὰ μὴν τοῦ ὑποδεικνύει τὰ πρέποντα, αὐτὴ τὸν ἐλέγχει μὲ περισσότερη δριμύτητα. Διαβάζουμε στὸ βιβλίον τῶν Παροιμιῶν «Φεύγει ὁ ἀσεβῆς μηδενὸς διώκοντος» (Παρ. κη' [28] 1). Φεύγει τρομαγμένος ὁ ἀσεβῆς καὶ ἐνοχος, χωρὶς νὰ τὸν καταδιώκει κανεὶς, διότι τὸν ἐλέγχει μὲ σφοδρότητα ἡ συνειδήσή του.

Ρωτᾶει ὁμῶς ὁ ἱερός Χρυσόστομος, πὼς γίνεται νὰ φεύγει ἀφοῦ κανεὶς δὲν τὸν καταδιώκει; Καὶ δίνει τὴν ἀπάντησι: «Ἐνδον ἔχει τὸν ἐλαύνοντα, τὸν τοῦ συνειδότητος κατήγορον» ἔχει μέσα του αὐτὸν πού τὸν κυνηγᾶει, τὴν ἐνοχη συνείδησή του. Καὶ ὅπου πηγαίνει τὴν κουβαλεῖ μαζί του. Ἐφόσον δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγει τὸν ἑαυτό του, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύ-

γει οὔτε τὴν ἐνοχη συνειδήσή του. Ἄλλ' ὅπου κι ἂν πάει, χτυπιέται ἀπὸ τίς τύψεις τῆς συνειδήσεως κι ἔχει ἀγιάτρευτη πληγὴ. (Εἰς τοὺς ἀνδριάντας Ὁμιλία Η32, 222). Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο παρατηρεῖ ὁ ἱερός πατέρας: «Τοιοῦτον ἡ ἁμαρτία. Οὐδενὸς ἐλέγχοντος προδίδωσιν, οὐδενὸς κατηγοροῦντος καταδικάζει καὶ ψοφοδεὴ ποιεῖ καὶ δειλὸν τὸν ἡμαρτηκότα» (ΕΠΕ 32, 222). Τέτοια εἶναι ἡ ἁμαρτία. Προδίδει χωρὶς κανεὶς νὰ διενεργεῖ ἔλεγχον, καταδικάζει χωρὶς κανεὶς νὰ κατηγορεῖ τὸν ἐνοχον, κάνει τὸν ἄνθρωπον πού ἁμάρτησε δειλὸ καὶ φοβιτσιάρη.

Αὐτὸς πού ἔχει ἐνοχη συνείδηση, ἂν ἀκούει κάποιους νὰ συζητοῦν, νομίζει ὅτι γι' αὐτὸν συζητοῦν, ἂν βλέπει κάποιους νὰ τρέχουν, νομίζει ὅτι αὐτὸν κυνηγοῦν νὰ πιάσουν, ἂν διέπραξε φόνο, φοβάται ὅτι μπορεῖ κάποτε κι αὐτὸς μὲ τὸν ἴδιον τρόπο νὰ πεθάνει. Αὐτὸ ἔπαθε καὶ ὁ ἀδελφοκότνος Κάιν. Μετὰ τὸν φόνον πού διέπραξε, ζοῦσε «στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς» (Γεν. δ' 14). Φοβόταν ὅτι θὰ τὸν σκοτώσουν!

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ τὰ παθαίνει ὁ ἄνθρωπος γιὰ ἕναν καὶ μόνον λόγο, διότι παραβαίνει ἠβηλημένα τὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἀγωνίζεται ὥστε νὰ κρατᾶ τὴν συνείδησή του καθαρὴ καὶ φωτισμένη. Δυστυχῶς πράττει τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πού τοῦ ὑπαγορεύει καὶ κατόπιν βασανίζεται συνεχῶς ἀπὸ τίς τύψεις της.

Ἦσυχάζει ὁμῶς ἡ λύση ὅλου αὐτοῦ τοῦ δράματος γιὰ μᾶς τοὺς ἀθρώπους πού παραβαίνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ χάνουμε τὴν γαλήνη καὶ εἰρήνη τῆς ψυχῆς μας. Καὶ ποῖα εἶναι αὕτη; Εἶναι ἡ μετανοία, ἡ τήρησι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας καὶ ἡ πλήρη συμμόρφωσή μας στὸ ἅγιο θέλημά Του. Ἦσυχάζει ἡ συνείδησή μας καὶ παύουν ὅλες ἐκεῖνες οἱ τύψεις πού μᾶς βασανίζουν, ὅταν πράττουμε τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μας καὶ βαδίζουμε τὴν εὐθεία ὁδὸ τῶν ἐντολῶν Του.

Θὰ εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ μάθουμε νὰ ἀκοῦμε τὴ «φωνή» τοῦ Θεοῦ, τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ πειθαρχοῦμε στὸ θέλημά Του «τὸ ἀγαθὸν καὶ τέλειον» γιὰ νὰ ἔχουμε συνείδηση ἀκατάκριτη, ἀγαθὴ καὶ ἀναπαυμένη! Ἀμήν.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Παντελεήμων Χαμπίδης, Φοιτητής τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

«Θαβῶρ ὑπὲρ πάν γῆς ἐδοξάσθη μέρος,
Ἴδὸν Θεοῦ λάμπασαν ἐν δόξῃ φύσιν
Μορφὴν ἀνδρουμένην κατὰ ἕκτην Χριστὸς ἀμείψε».

Μεορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία καθιερώθηκε ἐπὶ βυζαντινοῦ αὐτοκράτορα Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ (866-912), τιμᾶται κάθε χρόνο στίς 6 Αὐγούστου, κατὰ τὴν περίοδο τοῦ δεκαπενταυγούστου.

Σύμφωνα μὲ τὴ σχετικὴ διήγηση τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἐορτῆς, «μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἰμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς».

Ἡ λέξη «μεταμόρφωσις», στὴν ἀρχαιοελληνικὴ γραμματεία, σημαίνει ὅ,τι καὶ σήμερα. Στίς «Ἀλληγορίες» τοῦ Ὁράκλειτος ἀναφέρεται στὴν «πολυπρόσωπον» μεταμόρφωση τοῦ Πρωτέα, πού τὸν μετατρέπει σὲ ὅ,τιδήποτε ἐπιθυμεῖ.

Στὸ ἔργο «Περὶ διαφορᾶς λέξεων», πού ἀποδίδεται στὸν Πτολεμαῖο τὸν Γραμματικὸ, μεταμόρφωση σημαίνει «μορφῆς μεταχαρακτηρισμός καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα...», δηλαδή, μετατροπὴ τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος. Στὴν ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία, ὠστόσο, ἡ παραπάνω ἔννοια συνδέεται, συνήθως, μὲ τὸ περιστατικὸ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ, πρὶν ἀπὸ τὴν εἴσοδο στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὴ σταύρωση, στὸ ὄρος Θαβῶρ. Καταγράφεται δὲ στὰ συνοπτικὰ Εὐαγγέλια, δηλαδή, στὰ Εὐαγγέλια τοῦ Μάρκου (9,2-8), τοῦ Ματθαίου (17,1-8) καὶ τοῦ Λουκᾶ (9,28-36). Ἡ Μεταμόρφωση αὐτὴ, μολαταῦτα, δὲν δηλώνει τὴν ἀλλαγὴ μορφῆς - τουλάχιστον, ἔτσι, ὅπως τὴν καταλαβαίνουμε - ἀλλὰ τὴν ἰκάνωση τῶν νοητῶν ὀφθαλμῶν τῶν μαθητῶν καὶ γενικότερα τῶν ἀνθρώπων πού ἀξιῶνται τέτοιας ἐμπειρίας, νὰ ἀντικρύσουν, «καθὼς ἠδύναντο», τὴ δόξα τῆς θεότητος, τὸ ἄκτιστο φῶς. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ παραπάνω ἐμπειρία δὲν ἀποτελεῖ τόσο καρπὸ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀνθρώπου ὅσο δῶρο

τῆς φιλευσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ στὸν ἀγωνιζόμενο. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, ὁ Κύριος ἀξιῶνει τὸν ἀσκούμενο χριστιανὸ νὰ φτάσει, σύμφωνα μὲ τὴν Φιλοκαλία καὶ τὰ ἀσκητικὰ κείμενα, στὸ τελικὸ πνευματικὸ στάδιο, δηλαδή, στὴ Θεολογία ἢ στὴ Θέωση.

Τὸ γεγονός - πῶς συγκεκριμένα τὸ «φῶς» τῆς Μεταμορφώσεως - διατρέχει στενά τὴν Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ παράδοση, ἰδιαίτερα, τὰ ἀρεοπαγιτικὰ συγγράμματα καὶ ἐκεῖνα τῶν ἁγίων Συμεῶν τοῦ θεολόγου καὶ τῶν ἡσυχαστῶν τοῦ 14ου αἰῶνα μὲ προεξάρχοντα τὸν Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ.

Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται, ἂν λάβουμε ὑπόψη τὴ θεολογία περὶ ἀκτίστου φωτός καὶ περὶ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, καθὼς καὶ τὴ δυνατότητα νὰ δεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωὴ αὐτὲς τίς ἐνέργειες.

Στοὺς ὕμνους, παραδειγματὸς χάριν, τοῦ Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, μαρτυρεῖται αὐτὴ, ἡ θεϊκὴ παρουσία μὲ τὴ θέαση τοῦ φωτός:

«Οὐδὲ γὰρ δοξασθήσεται ὁ ὢν δεδοξασμένος,
ὡς οὐδὲ λαμπρυνθήσεται ἡ φωτὸς μεταλάβοι
ὁ παρ' ἡμῶν βλεπόμενος ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ
φωτίζει, οὐ φωτίζεται· φαίνει, φῶς οὐ λαμβάνει.
Ἔχει γὰρ, ὅπερ ἔλαβεν, ἕξ ἀρχῆς, ἐκ τοῦ κτίστου».

Ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, στὸ ἔργο τοῦ «Ἐπὲρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζόντων», ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἡσυχαστὴς, μὲσω τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς προσευχῆς, πετυχαίνει νὰ καθαρθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Θείας Χάριτος νὰ βιώσει τὸ ἄκτιστο Φῶς, πού εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ φῶς τῆς Μεταμόρφωσης. Ἀντίθετα, ὁ ἀντίπαλος του, Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός τὸ θεωροῦσε κτιστὸ καὶ κατώτερο (!) ἀπὸ τίς νοητικὲς διεργασίες τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι, ὅμως, ἡ βαρλααμικὴ αἴρεση καταλήγει στὴν ἀποψη, ὅτι μόνο οἱ «διανοούμενοι -μορφωμένοι» δύνανται νὰ σωθοῦν ἢ νὰ φτάσουν σὲ ὑψηλὰ πνευματικὰ στάδια. Κατανοοῦμε, λοιπόν, πῶς ἡ Μεταμόρφωση διαποτίζει, εἴτε ὡς περιστατικὸ, εἴτε ὡς ἐορτὴ, ὀλοκληρῆ τὴν πατερικὴ σκέψη. Ἐπιπλέον, ὀδηγοῦμαστε, ἀναπόφευκτα, στὸ συμπέρασμα πὸσο στενά συνυφασμένη εἶναι ἡ Καινὴ Διαθήκη καὶ ἡ ἐμπειρία, πού βιώνεται καὶ καταγράφεται σὲ αὐτὴν, μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

... στην Κάλυμνο

... στη Λέρο

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟ ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΠΡΟ ΤΟΥ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

**Επιμέλεια: πρωτ. Παντελεήμων Κρούσκος,
έφημέριος Ἰ. Μητρ. Ναοῦ Σωτήρος Χριστοῦ Καλύμνου**

Λάν τήν χελιδόνα που μαζεύει στήν ἀγκαλιά της τά χελιδονάκια καί σάν τό μέλι τό γλυκύ που τραβά τίς μέλισσες ἀπό ἀπόσταση, θά μάς μαζέψει ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος στόν Ναό τοῦ Υἱοῦ της γιά νά πανηγυρίσουμε τήν ἀνεκλάλητη ἱκανοποίηση καί τό ἀναφαίρετο προνόμιο, νά ἀπευθυνόμαστε στό θεομητορικό πρόσωπο της μέ μεγαλυνάρια παρακλητικά καί μέ δοξαστικές παρακλήσεις!

Τώρα στό ἀπόγειο τοῦ πλέον ἡδύτατου καί λαμπροῦ θέρους, μαζεύομαστε νά χαροῦμε τήν θαλπωρή τήν ὑπερκόσμια καί τήν φυσική της χάρη.

Ἐνα αἶσθημα ἐξωπραγματικό ταυτόχρονα, σταλμένο ἀπό τίς οὐράνιες πηγές τῆς μακαριότητος καί τόσο φυσικό καί ἐπίγειο συνάμα, ὅσο ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐξάρτηση μας ἀπό τήν φυσική μας μητέρα.

Ὅταν ὁ Κύριος πάνω στόν Σταυρό παρέδωσε τήν φροντίδα τῆς Μητέρας Του, στόν ἠγαπημένο μαθητή καί ἐπιστήθιο Ἰωάννη, ἦταν σάν νά μάς κατέλειπε, σέ μάς στήν ἐκκλησία, τήν φροντίδα καί τήν στοργή τῆς μάνας Του. Ἦταν σάν νά μάς ἄφηνε παρακαταθήκη καί παραγγελία παρηγοριᾶς πρός Αὐτήν, πού δίστομος ρομφαία καταξέσκισε τήν μητρική της καρδιά, ὅταν εἶδε τόν Γιό της σταυρωμένο καί νεκρό.

Ὅμως αὐτή ἡ ἐλάχιστη στοργή καί ἀγάπη πού δείξαμε ὡς ἄνθρωποι ἀδύναμοι καί ἐγκόσμιοι στήν μεγάλη καί κοινή μητέρα, αὐτή ἡ λατρευτική σχεδόν ἀπόδοση τιμῆς στό ἀγνότατο πρόσωπο της, μετηλλάχθη σέ στοργή ἄπειρη, σέ ἀγάπη οὐράνια, σέ λατρεία καί ἀφοσίωση ὡς πρός μητρός πρός τά τέκνα, ἀπό τήν Παναγία Θεοτόκο πρός ἐμάς τοὺς ὀλίγιστους.

Ἐμεῖς τήν βάλουμε στό μέσον τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ ψηλά στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ, νά ἐνώνει γῆ καί οὐρανό καί αὐτή μάς ἔβαλε μέσα στήν ποδιά της, στήν πανάγια σκέπη της. Καί ἡ φροντίδα ἡ δική μας, ἔγινε φροντίδα δική της καί αὐτή πού ὀνομάσαμε πρώτη ἀδελφή καί μάνα μας, ἔγινε ἡ Μεγάλη μας Μητέρα, ἡ οὐράνια σκέπη, ἡ πηγὴ κάθε στοργῆς καί μέριμνας, ἡ ἀκαταμάχητη προστασία καί ἡ θερμότερη μεσιτεία γιά ὅλους, ἀπό ἁμαρτωλοῦ ἐβδελυγμένου ἕως ἀγίου, πρός τόν Υἱόν της.

Ὁ κάματος τοῦ βίου καί τά πολυποίκιλα πάθη, ὁ κλύδωνας ὁ ἀφόρητος τῆς δυστυχίας καί τῆς ἀνθρώπινης περιπέτειας μας, μάς καταπόνησε, μάς ἐξάντλησε, μάς ἐξουθένωσε. Καί πλάκωσε καύσωνας βαρῆς καί δαιμονική θύελλα, πού θέλησε νά μάς ἀπολικμήσει σάν τό στάχυ πού λυγίζει στόν ἄνεμο καί παραδίνεται σέ λίγο στό πῦρ. Καί ἐμεῖς βρήκαμε τήν ὄαση!

Βρήκαμε τό δέντρο τό εὐσκίοφυλλο γιά νά ξαποστάσουμε καί τήν χαρά καί παρηγοριά γιά νά ἐνισχυθοῦμε. Σέ κάθε χαῖρε πού τῆς ἀπευθύνουμε, εἰσπράτουμε ἐμεῖς ὡς ἀντίδοση τήν χαρά. Σέ κάθε πτώση μας, ἀτενίζουμε τήν ἀνάσταση μας. Στήν ἀπελπισία μας βρίσκουμε ἐγγυήτρια καί ὀδηγήτρια στά ἀσταθῆ βήματα μας καί νερό ζωντανό νά ξεδιψάσουμε στήν κόλαση τῆς ἀπόγνωσης καί τῆς δίψας μας. Σέ κάθε παράκληση λαμβάνουμε καί ἐμεῖς τήν παράκληση πού θά πεῖ παρηγοριά, ὡς ἄλλον παράκλητον εὐρόντες.

Τά δύο αὐτά θρηνητικά καί παρακλητικά ποιήματα πού τραγωδῶμε στήν χάρη της ὅλον τόν Αὐγουστο

είναι γραμμένα από δύο τέτοιες ψυχές βασιανισμένες και απελπισμένες, πού ψάχνουν νά βροῦν ὁδηγία, ἀνακούφιση, διασκέδαση κάθε ζάλης καί ξεκούραση καί γαλήνη στίς προσωπικές τους περιπέτειες καί ἀναζητήσεις. Ὁ μικρός παρακλητικός κανόνας εἶναι ποίημα τοῦ ὁμολογητῆ Θεοστήρικτου καί ὀσίου. Ἐξῆσε στήν ἐποχή τῆς εἰκονομαχίας καί ὑπέφερε τά πάνδεινα γιά τήν ὀρθόδοξη πίστη. Ἡ τύχη του λοιπόν καί ὁ ἀγώνας του γιά τήν πίστη, ταυτίζεται σέ αὐτό τό ποίημα πού λέγεται μικρά παράκλησις, μέ τήν ἐκάστοτε θλίψη καί περίσταση παντός ὀρθοδόξου χριστιανοῦ καί δέν ξέρει ἀπό πού νά πιαστεῖ, παρά - γιά νά χρησιμοποιήσουμε τήν ἔκφραση ἑνός σύγχρονου ἀγίου- ἀπό τό φουστάνι τῆς παναγιάς, ὅπως τό βρέφος ἀγκιστρώνεται στήν ποδιά τῆς μάνας του. Τό κατανυκτικότατο αὐτό ποίημα εἶναι ἐπίσης συνοδός προσευχῆς καί κραυγῆς πρὸς σωτηρίαν σέ κάθε θλίψη καί περίσταση μας.

Ὁ μέγας παρακλητικός κανόνας εἶναι τό ποίημα ἰκεσίας καί ἡ φωνή ἀπόγνωσης ἑνός διωγμένου καί ἀπό παντοῦ ἀποκλεισμένου αὐτοκράτορα τῆς Νίκαιας, τοῦ δεσπότη Θεοδώρου Λάσκαρη. Τό κατανυκτικό αὐτό καί μεγάλοπρεπο μελωδήμα, εἶναι θά ἔλεγε κανεῖς ἡ ἴδια ἡ φωνή τῆς πάσχουσας καί αἰεὶ ἐσταυρωμένης ρωμησοῦνης πρὸς τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ τῆς, ἀπὸ τήν ὁποία ζητᾶ βοήθεια καί ἀντίληψη.

Γραμμένος καί ψαλμωδημένος σέ μιὰ ἐποχή πού ἡ τελευταία ὀρθόδοξη πραγματικά αὐτοκρατορία ἐβάλετο ἀπὸ ἐσωτερικούς καί ἐξωτερικούς ἐχθρούς, δέν εἶναι πιά ἡ φωνή πρὸς σωτηρία, ἑνός νεόπτωχου βασιλιά πλην ἄρχοντα, ἀλλά ἡ ἀπόγνωση τοῦ εὐγενοῦς καί περιδοξοῦ χριστιανοῦ, πού πάσχει καί εἶναι ἀποκλεισμένος καί πολιορκημένος, ἀπὸ τοὺς κατώτερους στήν εὐγένεια καί ἀλλότριους τῆς ἀγάπης ἀνθρώπους καί δαίμονες.

Ἐμεῖς ἀναπέμπουμε παράκληση καί ἰκεσία, εἴτε μέ τὸν ἕνα εἴτε μέ τὸν ἄλλο τρόπο καί αὐτὴ πού εἶναι ταχεῖα εἰς ἀντίληψιν καί ἄμεση εἰς βοήθεια, εἰσακούει καί προστρέχει. Καί διασκεδάει τὰ νέφη τῶν παθῶν καί κατευνάζει τήν ὀξύτητα τῶν πληγῶν καί ἀποδιώκει κάθε πνευματικό καί ἐγκόσμιο εἰσβολέα καί παρέχει ἀφειδῶς τήν ἀγάπη τῆς, αὐτὴ τήν ἴδια τήν ἀγάπη πού ὁ κόσμος δέν γνωρίζει καί δέν θά γνωρίσει ποτέ πρὸς τὸν πάσχοντα καί μοναχικό στό Πάθος του Ἀνθρώπου.

Ὅμως τό δράμα δέν εἶναι προσωπικό καί ἡ προστασία δέν ἐξαντλεῖται σέ περιπτώσεις. Ἡ Παναγία ἡ Δέσποινα δέν εἶναι μόνο μεσίτις Θεοῦ καί Ἀνθρώπων. Ἐπάξια κρατᾶ τὸν τίτλο τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ

τοῦ Γένους μας καί θεωρεῖται ὄχι ἄδικα φύλακας ἄγγελος τῆς ἑλληνορθοδοξίας.

Ἐπιτρέψτε μου μιὰ ὑπερβολή, μιὰ ταύτιση πού μπορεῖ νά ξενίζει καί νά ὑπερβαίνει τήν κρίση τήν κοινὴ καί τήν ἀντίληψη τήν συμβατική. Βλέπω ψηλά στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ, εἰκονογραφημένη τήν δόξα τῆς καί δέν ξεχωρίζω τί εἰκονογράφησε ἐκεῖ ψηλά ἡ πάσχουσα καί ἐρωτοπαθῆς ρωμαϊκὴ ψυχὴ.

Τὴν Παναγία τὴν Δέσποινα καί Μάνα τοῦ Θεοῦ ἢ αὐτὴ τὴν εἰκονιζομένη μέσα σέ φωτιστέφανο καί φέροντας στοὺς κόλπους τῆς τὸν δεσπότη Χριστό, Μάνα Ρωμησοῦνη, εἶναι λές καί ἡ ἀρχέγονη μητρικὴ μορφή πού λατρεύτηκε ἀπὸ τοῦτο τό γένος τό θεοσεβές καί πνευματοφύτευτο, τό ἀρχαῖο μητρικό πνεῦμα, πού τιμήθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητές τῆς ρωμησοῦνης, ἀπὸ Ρωμανοῦ ὀσίου τοῦ Μελωδοῦ, ἔως καί Σεφέρη καί Ἐλύτη, νά αποτυπώθηκε ἐκεῖ ψηλά, ὡς λατρευτικό σημεῖο καί μοναδικὴ θεότητα τῆς ἑλληνορθόδοξης ψυχῆς.

Βλέπω τὴν Παναγία καί βλέπω τὴν Ἑλλάδα. Καί τὴν Ἑλλάδα ἀτενίζοντας, τὴν Θεοτόκο ἐνθρονη προσκυνῶ, πού ἔχει στοὺς κόλπους τῆς τὸν Θεό, δηλαδὴ τὸν θεῖο Λόγο καί φρικῶ καί μεγαλύνω τὴν τόση μεγαλοδωρία τῆς στό γένος μας.

Ὅμως καταλείποντας τὰ θύραθεν καί ἐγκόσμια, στήν ἡμετέρα θεολογία τὴν ὑψηλὴ ἐπιστρέφω καί μεγαλύνω τὴν Κοίμηση καί τὴν Παναγία Μορφὴ τῆς! Ποτέ ἄλλοτε ὁ θάνατος δέν τιμήθηκε τόσο καί τόσο καμία μετάσταση δέν μεγαλύνθηκε. Ψάλλουμε τὰ ἐπιτάφια καί ἐορτάζουμε τὰ πασχάλια! Προσκυνοῦμε τὰ σάβανα καί ἀτενίζουμε τὴν ἀνάσταση! Τιμοῦμε τὴν ἐπὶ γῆς Μαριάμ καί μεγαλύνουμε αὐτὴ πού κατέχει τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος! Ὄντως ἀνέστη ὁ Υἱὸς καί Θεὸς τῆς καί ἀπὸ Χριστοῦ θάνατος οὐκ ἔτι κυριεῖται τοῦ γένους τῶν βροτῶν. Πῶς θά μπορούσε λοιπόν ἡ μητέρα τῆς ζωῆς καί ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καί ὁ ναὸς τῆς θεότητος νά κατέχετε ἀπὸ τὸν ἠττημένο καί παγγέλαστο θάνατο; Ὅμολογῶ τὴν μετάσταση καί ἐορτάζω τό δεύτερο πάσχα. Μεγαλύνω τὸν θάνατο καί ἐορτάζω μέ χαρὰ τὴν μετάθεση στήν ὄντως ζωὴ. Καί ἐγὼ πού εἶμαι ἀπὸ τὸν θάνατο καί τὴν θλίψη καταπονημένος, ἐγὼ πού δέν βρῆκα χαρὰ καί ἐλπίδα στὸν κόσμο, μπροστὰ στό θεομητορικό σκῆνος πού εἰκονίζει τό τέλος μιᾶς ζωῆς, βλέπω ἀνάσταση καί μακαριότητα καί ἀτέρμονη χαρὰ καί ζωὴ καί φῶς καί ἐλπίδα!

Τελειώνοντας, αὐτό τό σύντομο μεγαλυνάρι, ἐπιθυμῶ νά κάνω μιὰ διατράνωση ἁρμονοῦς! Ἡ Θεοτόκος,

μάς έδειξε πόσο ψηλά και υπέρ τών ύψηλών έφτασε ό άνθρωπος. Όπως μέ τήν ανάβαση του ό Χριστός ένθρόνισε τόν άνθρωπο πλάι στόν Θεό, και ή Θεοτόκος στό πρόσωπο της ούρανόν έποίησε τόν άνθρωπο. Γιατί έγινε ό άνθρωπος Μαριάμ ναός τής άπεριχωρήτου και άχωρήτου θεότητας και έτι περισσότερο έγινε θεοτόκος ό άνθρωπος, θεός. Κανείς δέν έδωσε αυτό τό μεγαλείο και τό προνόμιο στόν άνθρωπο, πλίν του θεομητορικού της προσώπου. Γι αυτό και πάσχω και φωνάζω και κραυγάζω τό μεγαλείο όχι μόνο του Ύψηλου Θεού, αλλά και του ταπεινού ανθρώπου, πού έγινε ούρανός και υπέρ πάνω τών ούρανών. Και βλέπω τόν διωγμό και τήν καταφρόνηση και τήν ύπαγωγή του ανθρώπου sé ψηφίο ύπολογιστικό και μονάδα χρηματιστική, sé δούλο παθών και έρμαιο άνθρωποφάγων

και δυναστών και πάσχω και όργίζομαι! Γιατί μέτρον θέτω όχι τό χρήμα και τήν κοινωνική θέση και τήν μωρόδοξη σοφία του κόσμου για να όρίσω τόν άνθρωπο, αλλά αυτήν τήν θεοτοκία!

Και αυτή τήν μεγαλόδωρη πρωτόφαντη άγάπη του Θεού προς τόν άνθρωπο, στό πρόσωπο τής Παναγίας βλέποντας και όμολογώντας, φρίττω και χαιρόμαι τήν θέση τήν ύψηλή πού μπορεί να κατέχει ό άνθρωπος. Μέ αυτήν τήν ύπευθυνότητα της έπίγνωσης άς βαδίσουμε τήν μυστηριακή όδό τής θεοτοκίας μέσα στην Έκκλησία. Γιατί ό καθένας από έμάς άξίζει πολλά περισσότερα, άπ όσα τόν έχουν πείσει οι παραδομένοι στόν σατράπη σατανά πώς άξίζει. Σε αυτήν τήν όδό τελείωσης άς έχουμε μέτρο και όδηγό τήν Παναγία Μάνα μας.

ΕΝΝΙΑΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ, ΛΕΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ, ΚΑΛΥΜΝΟΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΕΣΙΤΡΙΑ ΚΑΙ ΒΟΗΘΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Γεώργιος Δαγκλής, Φοιτητής τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

*«Χαῖρε, κλίμαξ ἑπουράνιε,
δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός
Χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα
τούς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν»*

Στή συνείδηση τῶν πιστῶν, ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μας ἔχει καθιερωθεῖ ὡς μεσίτρια πού ἐνώνει τόν οὐρανό μέ τή γῆ, δηλαδή τόν αἰσθητό κόσμο μέ τή νοητή ωραιότητα.

Ἡ Παναγία εἶναι τό «ὄχημα» μέ τό ὁποῖο ὁ Θεός κατέβηκε στή γῆ, γιά νά μπορέσει τό ἀνθρώπινο γένος νά ἀτενίσει τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ πεποίθηση αὐτή εἶναι ἔντονα ἀποτυπωμένη στήν εἰκονογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Παναγία ὄχι μόνο κατέχει περίοπτη θέση στό τέμπλο τοῦ ναοῦ, ἀπέναντι ἀπό τόν Υἱό της, ἀλλά καί παρουσιάζεται ὡς Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ, αὐτή δηλαδή, πού συνδέει τά οὐράνια μέ τά ἐπίγεια.

Πέραν τῆς εἰκονογραφίας, ἡ μεσιτική χάρη τῆς Θεοτόκου ἐμφανίζεται καί στήν ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας. Στόν Ἀκάθιστο Ὑμνο, στούς παρακλητικούς κανόνες, στίς συναπτές καί ὄχι μόνο, ἡ Παναγία δέεται γιά ὅλους ἐμᾶς, καθώς εἶναι ἡ Μητέρα ὄλων μας. Ἀλλά καί τήν ὥρα τῆς προσκομιδῆς, ὁ ἱερέας ἐναποθέτει στό ἅγιο δισκάριο μιά μερίδα πρὸς τιμὴν τῆς διπλα στόν Ἅγιο Ἄμνo.

Ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μας πρὸς τό πρόσωπο τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἐκδηλη ἤδη ἀπό τά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τόσο κατά τή βυζαντινή περίοδο, ὅσο καί κατά τά μετέπειτα χρόνια τῆς σκλαβιάς ἀλλά καί πάντοτε ἡ Παναγία στάθηκε στήν πατρίδα μας ὡς ὑπέρμαχος στρατηγός. Ὁ λαός μας ὡς ἀντίδωρο στό Ἅγιο πρόσωπό της, τῆς ἔδωσε ἀάμπολλα ἐπίθετα ὅπως Ὁδηγήτρια καί Παντάνασσα, ἔκτισε ναοὺς πρὸς τιμὴν τῆς γνωστοῦς σέ ὅλο τόν κόσμο γιά τήν εὐεργετική καί θαυματουργική τους ιδιότητα καί καθιέρωσε πολλές ἐορτές κατά τή διάρκεια ὄλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Ὅταν ἀναπέμψουμε ἱκεσίες πρὸς τήν Παναγία, δέν σημαίνει πῶς ξεχνοῦμε τόν Σωτήρα Χριστό. Ὁ Χριστός εἶναι αὐτός πού σώζει καί αὐτός πού δέχεται τά αἰτήματά μας μέσω τῆς Μητέρας Του, πού ἔχει παρηρσία ἀπέναντί Του, ἀλλά καί ὁ ἴδιος δέν φαίνεται νά τῆς χαλαίει ποτέ χατίρι ὅταν τά αἰτήματά μας ἀναπέμπονται μέ εὐλάβεια καί εἶναι ἐνταγμένα στόν δρόμο πού μᾶς ὑποδεικνύει. Ὁ μεσιτικός ρόλος τῆς Παναγίας διαφαίνεται καί ἀπό τόν ἐξῆς, πολύ ὁμορφο κανόνα: «Διάσωσον ἀπό κινδύνων τούς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετά Θεόν εἰς σέ καταφεύγομεν ὡς ἄρρηκτον τείχος καί προστασία». Ὅλοι μας ἐπικαλούμαστε τήν Παναγία Μητέρα μας μετά τόν Θεό Πατέρα μας.

Πρέπει νά κατανοήσουμε ὅτι ἔχουμε ἕνα ἰσχυρό πρόνομο. Ἐχουμε τή Μητέρα τοῦ Θεοῦ νά δέεται γιά ὅλους μας, καθώς βλέπει ἀπό ψηλά ὡς ὑπέρμαχος στρατηγός” αὐτοῦς πού τήν ἐπικαλοῦνται. Ἡ Παναγία μέ τή συνεκτική της δύναμη, εἶναι ἡ χειραγωγός πού μᾶς ἐνοποιεῖ μέ τόν θεάνθρωπο Υἱό της. Ὅπως πολύ ὁμορφα γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Κατέστησε τόν Θεό Υἱό ἀνθρώπου καί ἀνέδειξε τούς ἀνθρώπους σέ υἱούς Θεοῦ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Μακαρούνας Ν. Μιχάλης, Φοιτητής τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Χριστός ἐρχόμενος στή γῆ διά τῆς ἐνανθρωπήσεώς του ἵδρυσε τόν νέο Ἰσραήλ, δηλαδή τήν Ἐκκλησία, προτύπωση τῆς ὁποίας ἦταν ὁ παλαιός Ἰσραήλ, ὁ περιούσιος λαός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἕναν θεανθρώπινο ὄργανισμὸ μὲ «ἀρχηγό» τόν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό καί μέλη ἡμᾶς τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς πού βαπτιστήκαμε στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας κατά τήν προτροπή τοῦ Κυρίου μας (Μτθ. κη', ιθ).

Οὐσιαστικά πρόκειται γιά τήν κοινωνία ἀνάμεσα στόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο μὲ ἀρχέτυπο τήν κοινωνία τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅλοι μαζί λοιπόν συγκροτοῦμε τό Θεανθρώπινο αὐτό σῶμα καί ἡ ἐνότητα τοῦ σώματος πραγματοποιεῖται ἀπό τή μία Κεφαλή τόν Χριστό.

Ὁ μυστικός τρόπος μὲ τόν ὁποῖο συντελεῖται ἀρχικά αὐτή ἡ ἔνωση σέ ἕνα σῶμα εἶναι ἡ συμμετοχή στά βασικά μυστήρια τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καί τοῦ χρίσματος, μέ τὰ ὁποῖα μᾶς δίνεται πλέον ἡ δυνατότητα νά προχωρήσουμε πρὸς τήν ὄντολογική ἀνακαίνιση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ. Δέν πρόκειται γιά μαγική πράξη, τούναντίον ἔχουμε νά κάνουμε μέ μία συνεργασία Θεοῦ καί ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἂν ὁ ἄνθρωπος δέν δεῖξει ἔμπρακτα ὡς συγκατατίθεται τότε δέν μπορεῖ νά συμβεῖ τίποτε ἀπὸ τὰ παραπάνω.

Πολλές φορές λέμε τίς ἑξῆς φράσεις: «πᾶμε στήν ἐκκλησία» ἢ «κάθε Κυριακή ἔχουμε ἐκκλησία», ἐννοώντας βέβαια ἐδῶ ὡς ἐκκλησία τόν ἱερό ναό τῆς ἐνορίας μας. Ἄν τό δοῦμε βαθύτερα ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶμαστε ἡμεῖς, δηλαδή ὅλοι οἱ πιστοί πού προσερχόμαστε στόν ναό συμμετέχοντας στίς ἱερές ἀκολουθίες καί στά μυστήρια, ὡς ἕνα ἀδιαίρετο σῶμα καί προσευχόμαστε καί ἀναπέμπουμε «ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ὠδαῖς πνευματικαῖς» (Εφ. ε', ιθ) πρὸς τόν Τριαδικό μας Θεό.

Στίς Ἀκολουθίες καί στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας δέν πρέπει νά παριστάμεθα ὡς ἀπλοὶ ἀκροατές, οὔτε νά αἰσθανόμαστε ἀπλά πῶς κάναμε τό καθήκον μας ὡς Χριστιανοί ἀπέναντι στόν Θεό ἐπειδὴ πήγαμε τήν Κυριακή στήν Ἐκκλησία, τίς περισσότερες φορές ὄχι παραπάνω ἀπὸ μία ὥρα.

Τό ὀρθό εἶναι νά συμμετέχουμε σ' ὅλα τὰ μυστήρια εἴτε προσευχόμενοι ἐσωτερικά, εἴτε χαμηλοφώνως στά σημεῖα ὅπου εἰθισται, (τό Ἄμην, τὰ Κύριε ἐλέησον κ.ἄ.) ὡς μία φωνή, στόν φιλόνητο καί ζωοδότη

Χριστό καί ὄχι νά εἶμαστε ἀπλά παριστάμενοι. Στίς ἱερές ἀκολουθίες δέν παρακολουθοῦμε ἀλλά συμμετέχουμε. Στή Θεία Λειτουργία ὁ ἱερεὺς λέγει χαρακτηριστικά «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» καί ὁ λαός ἀπαντᾷ «Ἔχομεν πρὸς τόν Κύριον» γεγονός πού δηλώνει τή συμμετοχή μας ἔμπρακτα στά τελούμενα ἐκείνη τῆ στιγμῆ.

Ὁ νοῦς τοῦ ἐκκλησιαζόμενου μέσω τῶν αἰσθήσεων ὀδηγεῖται σέ νοήματα πού τόν καθιστοῦν ἱκανό νά προσευχηθεῖ καί νά δεχθεῖ τόν Θεό μέσα του. Προσευχόμενοι παθαίνουμε μιά οὐσιώδη ἀλλοίωση, τήν «καλή» ἀλλοίωση, ὅπως λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες, πού συντελεῖται στόν ἐν Χριστῷ ἄνθρωπο. Αὐτό εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐνσωμάτωσης τοῦ ἀνθρώπου στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς μετοχῆς του στή Θεία Εὐχαριστία. Ἄν βγαίνοντας ἀπὸ τόν ναό δέν ἔχουμε ὑποστῆ τήν καλή ἀλλοίωση καί εἶμαστε ὅπως ἀκριβῶς ὅταν μπηκαμε, αὐτό ἀποτελεῖ σημάδι πῶς ὁ κόπος μας πήγε χαμένος. Ἄν ἐπιστρέφουμε στό σπίτι μας καί ἀντὶ νά λάβουμε ἡμεῖς ἀντιθέτως φωνάζουμε, μαλώνουμε, κατακρίνουμε καί κουτσομπολεύουμε, τότε δυστυχῶς δέν ἐκκλησιαστήκαμε ἀλλά παρευρεθήκαμε ἀπλά στόν ναό.

Ἡ χριστιανικὴ σύναξη δέν εἶναι μιά ἀπλή σὺν-θροισιὴ ἀνθρώπων πού φέρουν τήν ταυτότητα τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ, ἀλλά εἶναι σύναξη στήν ὁποία ἐκφράζεται ἡ ἐνότητα τοῦ ἐνός σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ὀλόκληρη ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, πού πραγματώνεται μόνον ἐντός τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἔχει συνεργειακὸ χαρακτήρα. Δηλαδή ὁ Θεός πάντοτε μᾶς καλεῖ καί ἡμεῖς ἀνταποκρινόμαστε στό κάλεσμά του ἐλεύθερα καί συνειδητά.

Κανένας ἀθλητῆς δέν ἀνεβαίνει στό βᾶθρο τῆς ἐπιτυχίας χωρὶς πρὶν νά ἔχει ἀγωνιστεῖ καί προπονηθεῖ σκληρά. Μὲ τόν ἴδιο τρόπο καί ἡμεῖς δέν σωζόμαστε αὐτόματα, ἀλλά φέροντες τόν Σταυρό μας ὡς συνειδητοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί.

Ἔχοντας ἐπίγνωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας συνειδήσεως ἀγωνιζόμαστε καθημερινῶς ὡς ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τό τέλος τῆς ἐπίγειάς μας παρουσίας, μέ μοναδικό σκοπὸ νά ἀκούσουμε τόν γλυκὺ λόγο τοῦ Κυρίου μας «Εὐ δοῦλε ἀγαθέ καὶ πιστέ εἰσελθεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΓΙΟΥ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ, ΛΕΡΟΣ

26-27 Αύγουστου 2015

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΜΑΣ

Δημοτικά Σχολεία Εηροκάμπου και Αγίας Μαρίνης.

Άγιασμός στο παράρτημα της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής στη Λέρο και έγγραφές για τη νέα σχολική χρονιά.

Γενικό Λύκειο, «Μπελλένειο» Γυμνάσιο καί Έσπερινό.

 ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΝΕΡΑ ΕΛΛΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΡΟΥ ΚΑΛΥΜΝΙΝΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΕΩΣ
ΣΧΟΛΗ
ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

*Άγιασμός στην Άθλητική Ένωση Λέρου
για την έναρξη τής νέας άθλητικής χρονιάς.*

«Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ»

Γραμμένος Ἀθανάσιος, Φοιτητής τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.,
Δημοσιογράφος - Ιδ. Ὑπάλληλος

Πλούσια καί αὐτή ἡ περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, γεμάτη ἀπὸ ἐορτές πολλῶν καί μεγάλων ἀγίων, οἱ ὅποιοι προέρχονται ἀπὸ ἐντελῶς διαφορετικές ἱστορικές περιόδους. Ἀπὸ τὸν κορυφαῖο προφήτη Μωϋσῆ (4/9) πού ἔζησε ἑκατοντάδες χρόνια πρὶν τὸν Κύριο μας καί τοὺς Ἀποστόλους Πέτρο καί Παῦλο (29/6) οἱ ὅποιοι ἦταν σύγχρονοι τοῦ Χριστοῦ, μέχρι τὸν Ἅγιο Κοσμά τὸν Αἰτωλό (24/7), πού ἔζησε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς σκληρῆς περιόδου τῆς τουρκοκρατίας καί τὸν Ὅσιο Παῖσιο (12/7), ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀγίους τοῦ αἰῶνα μας.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι πατέρες ἔχουν μερικά κοινὰ χαρακτηριστικά: Πρῶτον τροφοδοτοῦνταν ἀπὸ τὸ ἕνα Πανάγιο Πνεῦμα, καί δεύτερον ὑπῆρξαν ὅλοι τύποι καί ἀντίτυπα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τό βασικότερο ὅμως ἐν προκειμένῳ, εἶναι τὸ γεγονός πῶς ὅλοι τους ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα ποιμένες, οἱ ὅποιοι ἔδρασαν κάτω ἀπὸ διαφορετικές συνθήκες. Τά ἔργα καί τά λόγια τους τά ὁποῖα ἔχουμε σήμερα στά χέρια μας, δέν γράφτηκαν μέσα σέ ἡσυχά γραφεῖα ἀλλὰ ἀποτελοῦν προϊόντα πρακτικῆς ποιμαντικῆς ἐργασίας. Αὐτό πού πρέπει νά κατανοηθεῖ πλήρως εἶναι πῶς ἀλλὰ ἦταν τά πολιτισμικά δεδομένα (γλώσσα, πολιτεία, ἀνάγκες, περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα, διανοητικό ἐπίπεδο, συγγραφικὴ δραστηριότητα, ἀνακαλύψεις, ἐπιστῆμες, προβλήματα καί κοσμοεἶδωλο) τὸ 1225 π.Χ. στήν Μ. Ἀνατολή, τὴν Αἴγυπτο, καί τὴν γῆ Χαναάν ὅπου ἔζησε ὁ Μωϋσῆς καί ὁ λαός Ἰσραήλ, ἀλλὰ στήν Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ στήν ὑπόδουλη ἑλληνικὴ ἐπικράτεια τοῦ 18ου αἰ. τοῦ ἔθνομάρτυρα Πατροκοσμά καί ἀλλὰ στήν χεμαζόμενῃ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ τοῦ 20οῦ-21οῦ αἰ. ὅπου ἔζησε ὁ Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης.

Τά παραπάνω θέλουν νά καταδείξουν πῶς αὐτό πού πρέπει νά κρατοῦμε πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἀγίους πατέρες μας, ἀλλὰ καί ἀπὸ τὴν Βίβλο καί νά τηροῦμε ἀπαρέγκλιτα, εἶναι τὸ πνεῦμα τους. Εἶναι αὐτό τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καί τῆς θυσίας πού ἔχει τὴν ρίζα του μέσα στήν Ἁγία Τριάδα καί τὸ ὁποῖο βρίσκεται περιτοιχισμένο καί ἀποθησαυρισμένο μέσα στά ὅρια

τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ὅρια ἀποτελοῦν τά δόγματα καί οἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ κατευθυντήριες γραμμές πού ἔβαλε ὁ Κύριος, ἀλλὰ καί οἱ πατέρες, ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καί ὄχι κάποιες ἐπιμέρους ποιμαντικές τακτικές τῶν ἀγίων, οἱ ὁποῖες ἦταν ἐπιβεβλημένες γιὰ τὴν ἐκαστοτε κοινότητα κατὰ καιροῦς.

Ὅταν ὁ θεόπτης Μωυσῆς περιγράφει ἕναν σκληρό Θεὸ ὁ ὁποῖος κατατροπώνει τοὺς ἀντιπάλους τοῦ λαοῦ του, θέλει οὐσιαστικά νά πείσους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ζωντανός καί παρεμβαίνει γιὰ τὸ συμφέρον τῶν παιδιῶν του, νικώντας κατὰ κράτος τὸν διάβολο καί τοὺς ψεύτικους θεοὺς τῶν εἰδωλολατρικῶν λαῶν πού φθοноῦν τὸν Ἰσραήλ καί τὸν ἀληθινὸ Θεὸ του.

Ὅταν ὁ Πατροκοσμάς θέλει νά καταριόμαστε τὸν πάπα καί μιλά ἄσχημα γιὰ τοὺς Ἑβραίους, τὸ κάνει γιὰ τὴν συγκεκριμένη χρονικὴ στιγμή ἀπὸ αὐτοὺς ἀπειλεῖται τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος καί ἡ ὀρθοδοξία, ἀφοῦ στά νησιά τοῦ Αἰγαίου ὅπου περιοδεύει καί κηρῦττει, ἐπικρατεῖ ὁ παπισμός, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ Ἑβραῖοι στήν ἡπειρωτικὴ Ἑλλάδα χτυποῦν τά ὀρθόδοξα ἤθη. Γιὰ τοὺς Τούρκους ἀντιθέτως δέν μιλά ἄσχημα, ἀφοῦ τὴν δεδομένη χρονικὴ στιγμή ἡ πίστη καί ἡ ἔθνικὴ μας ταυτότητα δέν κινδυνεύει ἀπὸ αὐτοὺς.

Οἱ δὲ Ἀπόστολοι καί ὁ Μωϋσῆς, πρέπει νά ἔχουμε πάντοτε κατὰ νοῦ, πῶς εἶναι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν πολιτισμικὸ περίγυρο τῆς δικῆς τους ἐποχῆς καί πῶς γράφουν σέ συγκεκριμένους ἀποδέκτες, γεγονός πού μᾶς προτρέπει νά ρουφᾶμε ἀπὸ τά ἔργα τους, τοὺς χυμούς τοῦ πνεύματος καί ὄχι νά τηροῦμε κατὰ γράμμα κανονισμοὺς πού ἴσως νά μὴν ἀντιστοιχοῦν στὸ σήμερα.

Δέν ὑπάρχει κανένας λόγος νά ἐγκλωβίζομαστε καί νά ὀδηγοῦμε στὸν ψυχαναγκασμὸ καί ἄλλους ἀδελφούς μας χριστιανούς ὀρθοδόξους, ἐμμένοντας στὸν Φαρισαϊκὸ τύπο πού κατακραυμώνει καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καί νά χάνουμε τὴν οὐσία. Ἄλλωστε καί οἱ πατέρες ἀλλὰ καί ὁ Κύριος μας ἦταν ἐναρμονισμένοι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς τους σέ ὅλα τά ἐπίπεδα.

ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ, «ΣΥΜΒΟΛΟ ΖΩΗΣ»

Κωνσταντίνος Ἀλλαγκιοζίδης, Φοιτητής τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.
(Ζ' εξαμήνου)

Τερίωνυμη, λαμπρή, ιδιαίτερη και μεγαλοπρεπής γιορτή του Χριστιανισμού ή Ὑψωση του Τιμίου και Ζωοποιῦ Σταυροῦ, τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τοποθετεῖ τὴν 14η Σεπτεμβρίου στοῦ ἑορτολόγιό της, θέλοντας νὰ ἀναδείξει τὸν ρόλο καὶ τὴ σημασία του Σταυροῦ, στὸν προσωπικὸ καὶ μοναδικὸ ἀγώνα, ἀλλὰ καὶ καθολικά, στὴ ζωὴ τοῦ κάθε πιστοῦ.

Σύμβολο τιμωρίας καὶ ἄκρας ταπεινώσεως ἀποτελοῦσε ὁ σταυρὸς τὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Δύο μεγάλοι κορμοὶ ἀπὸ ξύλο σὲ ὕψος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μέσο ἀνάστημα τέμονταν στὴ μέση, δημιουργώντας τὸ κατάλληλο ἔργαλειο γιὰ τὸν πῶ ἐξευτελιστικὸ καὶ ἐπώδυνο θάνατο ἑνὸς ἐγκληματία ἢ ἐπικίνδυνου γιὰ τὴν δημόσια ὑγεία καὶ συνοχῆ.

Θύμα μιᾶς τέτοιας κατάστασης ἔπεσε ὁ Ἰησοῦς, ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος σταυρώθηκε ἀτιμασμένος, γυμνός, ξένος καὶ μόνος στοῦ τιμωρητικὸ ξύλο, προκειμένου νὰ ἐξιλεώσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ τὸν σώσει διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος καὶ τῆς ἀτέρμονης ἀγάπης του.

Ὡστόσο, πρέπει νὰ τονιστεῖ πὼς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐθελοῦσια ὡδηγήθηκε στὴ σταύρωση, θυσιάζοντας τὸν ἑαυτὸ του. Τούτῃ ἡ θυσία μετουσίωσε ριζικά τὸ νόημα τοῦ Σταυροῦ, καθιστώντας τὸ ἔμβλημα ζωῆς καὶ δύναμης. Ὁ Θεὸς δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ἀφενὸς δίνει στὸν ἄνθρωπο τίς δυνατότητες ἐκείνες νὰ πραγματώσει τὸν ὄντολογικὸ του σκοπὸ καὶ ἀφετέρου ὀρίζει τὸν τρόπο ζωῆς, τὴ διάθεση καὶ τὴ δυναμικὴ πού ὀφείλει νὰ ἔχει ἕνας Χριστιανός. Χαράχτηκε ἕνας αἱμάτινος δρόμος, μιὰ πορεία πού ἀπαιτεῖ τὸν κορεσμὸ ἀπὸ ἀγάπη θυσιαστικῆ, πρὸς τὴν κορύφωση καὶ τὴν μεταφορικὴ σταύρωση τῶν παθῶν καὶ τῶν ἁμαρτιῶν, ἢ ὁποία αὐτόματα καταξιώνει

τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν καθιστᾷ συσταυρωμένο μετὰ τὸν Λυτρωτὴ Χριστό.

Ἡ προτροπὴ καὶ τὸ θέλημά του, ἂν μὴ τί ἄλλο, εἶναι αὐτὴ ἡ συσταύρωση καὶ ἡ μίμηση του στὸν δρόμο τῆς κένωσης. Μέσω τοῦ Σταυροῦ ὁ πιστὸς ἀντλεῖ δύναμη ὥστε νὰ ὑπερβεῖ τὴ φύση του, ἀλλὰ καὶ ἐλπίδα διότι αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ ὄργανο ἐκεῖνο πού θὰ προσφέρει τὸν σίγουρο δρόμο σωτηρίας γιὰ τίς ἑσχατολογικῆς του προσδοκίε. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀκριβῶς, ὁ Σταυρὸς ἀπὸ σύμβολο πόνου καὶ θανάτου μεταβλήθηκε σὲ σύμβολο ζωῆς, ἐλπίδας, δύναμης καὶ χαρᾶς, δικαιολογώντας ὅλους ἐκείνους πού θεώρησαν, ἀλλὰ καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦν, τὸν ἴδιο ὡς «μωρία».

Συμποσώνοντας, ἡ ἄρτι περιγραφόμενη ζῶσα πραγματικότητα, ἀποδόθηκε πλήρως τὸ 335 καὶ τὸ 626 μ.Χ., ὅταν οἱ Πατριάρχες Μακάριος καὶ Ζαχαρίας ἀντίστοιχα, ὕψωσαν πανηγυρικά τὸν Τιμιο Σταυρὸ στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως στὸν λόφο Γολγοθᾶ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Τὸ ἔμβλημα τοῦ Σταυροῦ ἐγίνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ κάθε Χριστιανοῦ, τοῦ κάθε μάρτυρα, πού ὡδηγοῦνταν στὸν θάνατο μετὰ μανικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ ἐπιφανῶν ἀνθρώπων, ὅπως αὐτοκρατόρων, οἱ ὁποῖοι θεσμοποίησαν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν κατέστησαν ζωηρὸ μέλος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἡ ἱερὴ τούτῃ παράδοση φυσικὰ συνεχίζει καὶ σήμερα, πρᾶγμα πού φαίνεται στοὺς κατακλεισμένους, ἀπὸ τὸν λαὸ, ναοὺς, στοὺς ὁποῖους ὑψώνεται μετὰ ὅλη τὴ λαμπρότητα καὶ τὸ κάλλος, ὁ Τιμιο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, τὸ «καύχημα» καὶ ἡ «δόξα» τοῦ κάθε πιστοῦ, προκειμένου νὰ ἀντλήσει δύναμη, ἐλπίδα καὶ ἀτελέσφορη ἀγάπη, στὸν προσωπικὸ «Γολγοθᾶ», πού ὡδηγεῖ στὴν κοινωνία μετὰ τὸν ἴδιο τὸν Ἐσταυρωμένο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Κατά τόν έορτασμό τής Ύψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ό Μητροπολίτης, έντολή τής Αύτου Θειοτάτης Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, έπέδωσε τό Εϋεργετήριο Γράμμα στό όποίο ό ιερομόναχος πανοσιολογιώτατος π. Στέφανος Κατές, θά έπικαλείται εις τό έξής «άρχιμανδρίτης του Οικουμενικού Θρόνου» και θά φέρει στό στήθος Σταυρόν και Έπιγονάτιον. Τοϋτο έγένετο κατόπιν εισηγήσεως του Μητροπολίτου μας πρός τήν Αύτου Θειοτάτη Παναγιότητα, ό όποίος Πατριάρχης μας απέδέχθη πατρικώς τήν εισηγήση και προέβη στην αναγόρευση του πατρός Στεφάνου ως αρχιμανδρίτου του Οικουμενικού Θρόνου, όφφίκιον τιμής δι' όσα έπραξε και πράττει εύόρκως και ανιδιοτελώς, ό ιεροκήρυκας τής Ίερās Μητροπόλεως επί σειρά έτών έπ' όφελεία πάσης ψυχής χριστιανών, των έπιζητούντων τήν πνευματική και πατρική συμβουλή του. Τό έκκλησίασμα απέδέχθη μετά χαράς τήν τιμητική διάκριση τήν όποία άπένεμε ό Αϋθέντης και Δεσπότης ό Οικουμενικός Πατριάρχης, αναφωνώντας «ΑΞΙΟΣ». Ό παν. αρχιμανδρίτης π. Στέφανος Κατές ευχαρίστησε διά συντόνου προσλαλιάς του, τόν Οικουμενικό Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο για τήν ύψιστη τιμή που έκανε στην ταπεινότητά του να του άπονεύμη τό όφφίκιον του «άρχιμανδρίτου του Οικουμενικού Θρόνου».

Έπίσης, ό Μητροπολίτης άπένεμε τόν «Χρυσούν Σταυρόν τής έν Δωδεκανήσω Έκκλησίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου», στην Δέσποινα και φιλόθεο κυρία Άγγελική Γρύμπιλλου, για τήν άφοσίωση, τήν άγάπη και τόν σεβασμό της πρός τήν τοπική Έκκλησία. Η εύσεβεστάτη κυρία Άγγελική Γρύμπιλλου, έφ'όρου ζωής, ζει εύσεβώς και θεαρέτως και πάντοτε γίνεται παράδειγμα πρός μίμηση καλής και έναρέτου χριστιανής, αλλά και μιās λεριάς μάνας, όπου μέ τό χαμόγελο και τόν καλό λόγο μεταφέρει τήν άγάπη του Χριστού στην οικογένειά της, αλλά και στους συμπατριώτες της. Ευχήθηκε δέ σ' αυτήν όπως ό Τίμιος Σταυρός τήν στηρίζει και ένδυναμώνει στην περαιτέρω ζωή της, ώστε τά τέλη τής ζωής αυτής να είναι ειρηνικά, άνώδυνα και άνεπαίσχυντα.

Επιμέλεια-φωτογραφίες: Γεώργιος Ί. Χρυσούλης, Γραμματέυς Ίερās Μητροπόλεως

ΟΡΘΟΔΟΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

**Ζαχαριάδης Στέργος, Νοσηλεύτης Ψυχιατρικής Κλινικής Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου,
Απόφοιτος Α.Τ.Ε.Ι. Αθήνας**

Εκπός του παρόντος άρθρου, και αυτόν που θ' ακολουθήσουν αργότερα, αποτελεί ή προσπάθεια της όρθης κατανόησης της ανθρώπινης συμπεριφοράς, των συναισθημάτων, καθώς επίσης και των γνωστικών λειτουργιών του ατόμου υπό την καθοδήγηση των νευροεπιστημών, με στόχο την ύγιη ποιμαντική της ορθοδόξου εκκλησίας, τόσο στον φαινομενικά ύγιη άνθρωπο όσο και στον ψυχικά ασθενή.

Στά κείμενα που θ' ακολουθήσουν θ' αναφερθούμε στις ψυχικές διαταραχές, που μαστίζουν τον άνθρωπο του 21ου αιώνα. Θά γίνει μία προσέγγιση στις διαταραχές που εμφανίζονται με μεγαλύτερη συχνότητα στον γενικό πληθυσμό τόσο σε θεωρητικό όσο και σε κλινικό επίπεδο, την αιτιολογία τους, τον τρόπο θεραπείας τους και τον τρόπο πρόληψής τους.

Τέλος θά τονισθεί ή σημαντική και καταλυτική σημασία του ορθόδοξου ποιμένα στην προσπάθεια απελευθέρωσης του ανθρώπου, αφενός μόν από τά προσωπικά «δεσμά» που του δημιουργεί ή νόσος αφετέρου δέ από την κοινωνική απομόνωση που του δημιουργεί τό «στίγμα» της ψυχικής παθήσεως.

Η συνοπτική αναφορά σε βασικές έννοιες που θ' ακολουθήσουν και σχετίζονται με τίς ψυχικές διαταραχές, θεωρείται σκόπιμη προκειμένου νά υπάρξει μία ομαλή μετάβαση στην συνοπτική μελέτη και κατανόηση της ψυχοπαθολογικής οντότητας.

Ψυχική υγεία: Σύμφωνα με τόν Παγκόσμιο Όργανισμό Υγείας (Π.Ο.Υ) ψυχική υγεία καλείται ή κατάσταση της συναισθηματικής ευεξίας που παρουσιάζει τό άτομο, καθώς επίσης και ή ικανότητα του ανθρώπου νά μπορεί νά ζεί, νά εργάζεται με άνεση εντός της κοινότητας και τέλος νά αντλεί ικανοποίηση από τά προσωπικά του επιτεύγματα.

Παθολογικό άγχος: Τό άγχος είναι μία φυσιολογική κατάσταση, ή όποία κινητοποιεί τόν ανθρώπινο οργανισμό, ώστε νά έκλαμβάνει με όρθό τρόπο τά ένδογενή και τά έξωγενή ερεθίσματα και την αντίστοι-

χη φυσιολογική αντίδραση σε αυτά. Αντίθετα τώρα ή έντονη παρουσία του άγχους σε μία άοριστη άπειλη, ή όποια όδηγεί σε συναισθήματα άνησυχίας και κατ'έπέκταση σε υπερδραστηριότητα του αυτόνομου νευρικού συστήματος με άποτέλεσμα τήν παρουσία ψυχοσωματικών διαταραχών, π.χ αύξηση της καρ-

διακής συχνότητας, παροδική αύξηση της άρτηριακής πίεσης, ναυτία, αϊμωδία, φόβος έπικείμενου θανάτου, έφίδρωση, ζάλη κ.ά συνιστούν τό παθολογικό άγχος και στερούνται παθολογίας. Τό παθολογικό άγχος εύθύνεται για τήν έκπτωση της λειτουργικότητας του ατόμου σε όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής του π.χ: οικογενειακή ζωή, φοιτητική, προσωπική, έπαγγελματική, θρησκευτική κ.ά. Τέλος τό ψυχοπαθολο-

γικό άγχος έντοπίζεται σχεδόν πάντοτε σε όλες τίς νοσολογικές οντότητες της ψυχικής σφαίρας του ανθρώπου.

Ψευδαίσθηση (hallucination): καλείται ή αίσθηση ενός αντικειμένου ή μίας κατάστασης που στην πραγματικότητα δέν υπάρχει στον χώρο. Η αντίληψη αυτή βιώνεται από τόν ασθενή ως μία άπόλυτη πραγματικότητα, ή όποια δέν άμφισβητείται από τόν πάσχοντα έστω και άν δοθούν ισχυρά αντικειμενικά έπιχειρήματα από τρίτους. Οί ψευδαισθήσεις που άπαντώνται στην κλινική πράξη είναι όσες και οί ανθρώπινες αίσθήσεις. Δηλαδή: α) άκουστικές, άπαντώνται συνήθως στην σχιζοφρενική ψυχωσική συνδρομή, στην ψυχωσική κατάθλιψη και στή χρήση παραισθησιογόνων ουσιών π.χ LSD κ.ά. β) όπτικές π.χ. όψη πρακτόρων μυστικών ύπηρεσιών. γ) όσφρυστικές, δ) γευστικές, ε) άπτικές.

Στό σημείο αυτό θά σταματήσουμε τήν ανάλυση των έννοιών, για νά μη κουραστούν οί αναγνώστες. Θά συνεχίσουμε τήν έπεξήγηση των όρων στό έπόμενο άρθρο, ώστε νά υπάρξει όσο τό δυνατόν πληρέστερη κατανόηση όσων πρόκειται νά ακολουθήσουν στή συνέχεια.

Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ

Τήν Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου 2015, στον Ίερό Ναό Θείας Μεταμορφώσεως Σωτήρος Χριστού Λέρου, εορτάσθηκε «Η ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ», με την εύκαιρία συμπλήρωσης 93 ετών από της Μικρασιατικής καταστροφής του 1922.

Στά πλαίσια των εκδηλώσεων «Μνήμη της Μικράς Ασίας», ετελέσθη Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου και Άστυπαλαίας κ.κ. Παϊσίου, παρουσία των τοπικών Αρχών, εκπαιδευτικών, πολλών απογόνων μικρασιατών προσφύγων, και πλήθους πιστών. Μετά τό πέρας της Θείας Λειτουργίας, ο Μητροπολίτης έτελεσε άρτοκλασία ύπέρ υγείας των απογόνων των μικρασιατών προσφύγων του νησιού μας και έν συνεχεία έθνικό μνημόσυνο.

Κατόπιν, ο Αρχιερατικός Έπίτροπος Λέρου και Έφημέριος του Ίερού Ναού πρωτοπρεσβύτερος π. Νικόδημος Φωκάς, στήν όμιλία του, αναφέρθη στό χρονικό της μικρασιατικής καταστροφής και τόνισε ότι «σήμερα ήμέρα μνήμης της Μικρασίας τιμούμε, προσευχόμαστε και θυμόμαστε. Τιμούμε τούς έν ζωή μικρασιάτες, τούς άπογόνους τους, προσευχόμαστε γιά τούς χιλιάδες νεκρούς της μικρασιατικής καταστροφής, και θυμόμαστε τά γεγονότα έτσι ώστε νά μήν επαναλάβουμε τά λάθη του παρελθόντος».

Στή συνέχεια, παιδιά, ένδεδυμένα μέ παραδοσιακές μικρασιατικές στολές, άπήγγειλαν ποιήματα γιά τή Μικρασία, και ή τελετή έληξε μέ τόν έθνικό μας ύμνο.

Κατόπιν ο Μητροπολίτης εύχαρίστησε όλους όσους παρευρέθησαν και παρακάλεσε «νά είμεθα πάντοτε ένωμένοι, νά μήν ύπάρχει διχόνοια μεταξύ μας, διότι όποτε ή διχόνοια διακατέχει τόν λαό μας, οί συνέπειες είναι πάντα καταστροφικές και όλέθριες».

Στό παρακείμενο πνευματικό κέντρο του Ίερού Ναού, έλαβε χώρα έκθεση φωτογραφίας μέ έκκλησιαστικά κειμήλια από τήν Μικρά Άσία.

Τέλος τό Έκκλησιαστικό Συμβούλιο μοίρασε ως ένθύμιο ήμερολόγιο τοίχου άφιερωμένο στις άλησμόνητες πατρίδες.

Επιμέλεια-Φωτογραφίες:
Γεώργιος Ί. Χρυσούλης, Γραμματέας Ίερās Μητροπόλεως

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ

Μέ την βοήθεια του Θεού, την επίστα-
σία του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου
καί την συγκινητική καί άξία έπαίων προ-
σφορά τών έθελοντριών γυναικών καί τών
δωρητών, συνεχίζεται γιά έβδομη συνεχή
χρονιά τό έργο τής Τραπεζής Άγάπης τής
Ί. Μητροπόλεως, μέσα από τό όποιο σιτί-
ζονται καθημερινά περισσότεροι από 170
άδελφοί μας πού έχουν ανάγκη. Επίσης,
γιά τίς άμεσες ανάγκες τών ένδεών άδελ-
φών μας λειτουργεί Φιλόπτωχο Ταμείο,
Έκκλησιαστικό Παντοπωλείο, Ίματιοθή-
κη, Φαρμακείο, Τράπεζα φαγητού, κ.λπ.

**Λογαριασμός Τραπεζής Άγάπης:
779/002101-089440**

Θερμή παράκληση:

Νά ενημερώνεται ή Ί. Μητρόπολη γιά την
τυχόν κατάθεση στόν λογαριασμό, γιά τήν
έκδοση σχετικής απόδειξης.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Συνδρομές γιά τό περιοδικό μας
μπορείτε νά αποστέλλετε στή διεύθυνση:

**Τερά Μητρόπολις Λέρου - Άλιντα
Λέρος 85400**

(Υπόψιν Γραμματέως κ. Γεωργίου Χρυσού-
λη - μέ τήν σημείωση «συνδρομή ΟΛΚΑΣ»)

Έτήσια συνδρομή: **15 ευρώ**

Άρ. λογ. Alpha Bank:

643-002101-028910 / IBAN:

GR4101406430643002101028910

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Γιά έβδομη συνεχή χρονιά λειτουργεί στήν Κάλυμνο
ή Σχολή Βυζαντινής Μουσικής τής Ί. Μητροπόλεως
μας, αναγνωρισμένη από τό Ύπουργείο Πολιτισμού
(Πράξη Μητροπολίτου: 1/19.3.2007. Άδεια Ύπουργείου
Πολιτισμού: 760079/2112/ 5.8.2008.ΦΕΚ Β΄, Άρ. φύλλου:
1663/2008-18.8.2008).

Η Σχολή Βυζαντινής Μουσικής διοικείται υπό τό
Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου.

Διευθυντής τής Σχολής είναι ό Άρχων Μαΐστωρ τό
Οικουμενικό Θρόνο κ. Γεώργιος Χατζηθεοδώρου
καί διδάσκουν άφιλοκερδώς οι καθηγητές: π. Κων/νος
Σμαλιός καί οι κ.κ. Έμμ. Καζαβούλης, Έμμ. Μείμαρης,
Ποσειδών Ζαΐρης, Γεώργιος Καραφύλης, Ίωάννης Λι-
σγάρης, Κουμπαράς Άτσάς, ή κα Ειρήνη Κουκουβά, καί
όλοι οι δυνάμειοι καί κατέχοντες αναλόγια εις τούς Ί.
Ναούς. Τηλ. 22430- 28688, 28121.

Παράρτημα τής Σχολής Βυζαντινής Μουσικής λει-
τουργεί καί στή Λέρο από τό 2010, υπό τήν Διεύθυνση
του κ. Άναστασίου Χατζηλάρη, εκπαιδευτικού καί τήν
συνεργασία τών ιερέων π.Δαμασκηνού Παλατουγιούκ
καί π. Σεργίου Γουρλά.

Σκοπός τής Σχολής είναι ή διάδοση τής πατροπαρά-
δοτης έκκλησιαστικής μουσικής στή σύγχρονη κοινωνία
καί ή ανάδειξη νέων ιεροψαλτών, ικανών νά πληρώσουν
τά αναλόγια τών ιερών ναών τής Μητροπόλεως μας.

Η φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν.

«ΙCΙΔΩΡΕΙΟ» ΕΚΚΛΗCΙΑCΤΙΚΟ ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ ΛΕΡΟΥ

Λειτουργεί από τό 1960. Φιλοξενεί περί τούς 25 γέροντες. Διοικείται υπό πενταμελοῦς Διοικητικού Συμβουλίου υπό τήν προεδρίαν του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Παΐσιου. Μέλη: π. Νικόδημος Φωκάς αντιπρόεδρος, κ. Έμμ. Ζαΐρης συντ/χος ιατρός, κ. Καλλιόπη Γκαργκιούλου, κα. Μαρία Πουλιζου, Διευθυντής: άρχιμ. Στέφανος Κατές,

Τηλ. 22470- 22860, 22470-25350

Λογαριασμός Ε.Τ.Ε.: 403/540046-53,
IBAN: GR11-0110-4030-0000-4035-4004-653
Κωδικός SWIFT ΤΡΑΠΕΖΑΣ-BIC: ΕΤΗΝΓΡΑΑ

Σημείωμα τής συντακτικής ομάδας:

Μεγάλη είναι ή χαρά και ή ίκανοποίηση πού διακατέχει τήν συντακτική ομάδα, για τήν κυκλοφορία αυτού του τεύχους (36), τής Μητροπόλεως μας. Η μικρή «Όλκάς» άνοιξε τά πανιά της πρίν 9 χρόνια μέ μόλις 8 σελίδες. Οί 8 έγιναν 16 και άπ' αυτό τό τεύχος έγιναν 32. Αυτό όφείλεται στην άνιδιοτελή προσφορά και συμβολή του έκ Καλύμνου σπουδαστού του Τμήματος Θεολογίας του Α.Π.Θ. κ. Μιχαήλ Μακαρούνα και τών εύλαβεστάτων συνεργατών του, επίσης σπουδαστών στο Α.Π.Θ., οί όποιοι μάς παραχώρησαν τά έξαιρετικά θεολογικά κείμενα πού δημοσιεύονται σ' αυτό τό τεύχος, αλλά και στα έπόμενα.

Έτσι, μεγάλωσαν τά πανιά τής μικρής μας «Όλκάδας» και ό νέος οὔριος άνεμος πού πνέει, τήν όδηγεί σε μεγαλύτερες πνευματικές θάλασσες.

ΟΛΚΑΣ

Περιοδικόν Ίεράς Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου και Άστυπαλαίας

Ίδιοκτήτης: Ι.Μ.Λ.Κ.Α., 85400 Λέρος

Έκδότης: Ο Σεβ. Μητροπολίτης ΛΚΑ κ. Παΐσιος

Έπιμέλεια ύλης: πρωτ. Παντελεήμων Κρούσκος και Γεώργιος Ί. Χρυσούλης,
Γραμματεῦς Ί. Μητροπόλεως, καθώς και όμάς ιερέων και λαϊκών

Ίστοσελίδα: www.im-leka-gr.

<http://www.panoramio.com/user/2781675>, <http://www.youtube.com/user/imkalymnoy>

Έκδοτική Παραγωγή: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ΑΒΕΕ, τηλ. 210-9217.513

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Έν Λέρω: Τ.Κ. 85400, τηλέφωνο: 2247023211, Fax: 2247022339. E-mail: mitropolerou@yahoo.gr

Έν Καλύμνω: Τ.Κ. 85200, τηλέφωνο: 2243023000/1, 2243022700. Fax: 22430 22700.

E-mail: imkalymnoy2011@yahoo.gr

Έν Άστυπαλαία: Τ.Κ. 85900, τηλέφωνο: 2243061875, Fax: 2243061875.